

Trăiască cel de-al XXII-lea Congres al P. C. U. S.

PACE
MUNCĂ
LIBERTATE
EGALITATE
FERICIRE

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 42 (334) — 21 octombrie 1961

LA ORDINEA ZILEI — VIITORUL

— corespondență telefonică de la Moscova —

Dacă am putea strînge într-un volum biografiile delegaților la cel de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S., am avea în față o părticică a istoriei de decenii a gloriosului Partid Comunist. Iată-i aici, în sala Palatului Congreselor din Kremlin, pe cei mai buni fii ai Țării Sovietice, pe acei pe care uriașa armată pașnică de milioane de comuniști i-a însărcinat să raporteze Congresului marile realizări obținute de ei sub conducerea partidului și să discute despre viitor.

Sînt aici tineri din generația lui Gagarin și Titov, sînt aici oameni care au luptat pentru libertate, împotriva fascismului. Se află în sală cei care au dat viață primelor cincinale. Îi vezi în rîndurile delegaților pe cei care au luat cu asalt Palatul de Iarnă, pe cei care sub conducerea directă a lui Lenin au pus bazele partidului marxist din Rusia. Aci în sală vezi oțelari și arhitecți, constructori și piloți de nave cosmice, fruntași ai recoltelor de bumbac și porumb, activiști de partid și oameni de artă. Într-adevăr, ai în față pe cei care au luptat pentru statul sovietic, pentru înflorirea și puterea lui.

Ochii lumii sînt îndreptați spre această sală. Întregul glob urmărește cu interes fiecare cuvînt ce se rostostește de la înalta tribună a Congresului.

La Moscova se vorbește despre viitor, despre societatea comunistă, despre chipul omului comunist.

Raportul, prezentat în prima zi de către tovarășul Hrușciov, a analizat activitatea Comitetului Central în perioada de la Congresul al XX-lea și pînă azi. Și aci a fost însă vorba de viitor. În acest timp s-au născut mlădițele vieții noi: hidrocentrala Bratsk, care a intrat în funcțiune în aceste zile, este viitorul; cele 55.000 de brigăzi de muncă comunistă din Moscova, teatrele populare și birourile obștești de proiectare, fabricile fără ceas de pontare și cei 5.500 km de cale ferată electrică între Irkutsk și Moscova dată în folosință cu mult înainte de termen — toate acestea sînt viitorul.

Zilele acestea tovarășul Hrușciov a vorbit despre Programul partidului, despre planul Țării Sovietice pe următorii 20 de ani. Iată viitorul care va aduce Pace, Muncă, Libertate, Egalitate și Fericire.

Ați citit desigur cifrele din proiectul de Program al P.C.U.S. Ele vorbesc despre cel mai înalt nivel de trai din lume, despre producțiile de oțel și îmbrăcăminte nemăintîlnite pînă acum, despre înflorirea culturii, despre grandioasele succese ale construcției comunismului.

Comunismul învinge, și acest lucru îl citești pe chipurile celor aproape 5.000 de delegați la marele Congres al constructorilor comunismului care se desfășoară la Moscova. Impresiile culeses în aceste zile sînt de neuitat. Ele se imprimă adînc în minte și în inimă.

Alături de cuvîntul viitor care este la ordinea zilei, în documentele prezentate de N.S. Hrușciov și în cuvîntul delegaților răsună unul la fel de măreț: construcții. Aproximativ 50 milioane de oameni sovietici au primit locuințe noi. Asta înseamnă că aproape un sfert din populația țării s-a mutat în case noi. Iată ce se numește ritm.

Și construcțiile au viitorul lor minunat. Dacă treci în aceste zile pe străzile Moscovei, observi că la aspectul sărbătoresc al orașului s-a adăugat un element nou:

Prezidiul Congresului. La tribună tovarășul N. S. Hrușciov.

Aspect din sală.

vitrinele de pe strada Gorki, „cedate“ în aceste zile arhitecților și constructorilor. Aci aflîi cum vor arăta viitoarele cvartale de locuințe, noile expoziții și hoteluri, aci vezi Palatul pionierilor și noile cinematografe, stațiile de metro care vor îmbogăți în curînd marele număr al palatelor subterane.

Priveam în sala Congresului la cei care de peste 60 de ani activează în rîndurile partidului. Priveam pe vechii membri de partid, oameni care au trecut prin multe în viață. Erau emoționați; visul de ani al omenirii devine realitate.

Alexandra Artiuhina se află în rîndurile delegaților comunistilor din Moscova. La 14 ani, Șura, fiică de muncitor, ea însăși muncitoare, a făcut cunoștință cu jandarmeria țaristă. Peste cîțiva ani a fost arestată, trimisă în Siberia. Octombrie 1917 a eliberat-o pe această revoluționară și de atunci viața ei este legată de cea a

statului sovietic. Acum cîteva zile, pe Alexandra Artiuhina — tovarășa Șura, cum i se spune cu drag acestei bătrîne comuniste — au vizitat-o pionierii și au rugat-o să le povestească despre comunism.

— Comunismul este tinerețea lumii, dragii mei — le-a spus ea.

În aceste zile, în Piața Roșie, la Kremlin, vin oameni din Moscova, din toată Uniunea Sovietică, de peste hotare. Îi vezi discutînd cu delegații la Congres, stringîndu-le mîna, urîndu-le succes în marea lor misiune. Și privirea li se îndreaptă spre steagul purpuru ce flutură aci de aproape 44 de ani. Este steagul țării ce construiește o lume a cărei minunată de viză este: „Fiecare pentru toți, toți pentru unul“.

Moscova, octombrie 1961

AI. STARK

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej se întâlnește cordial cu eroul cosmonaut Gherman Stepanovici Titov.

Evenimentul este memorabil: omul care a văzut într-o singură zi 17 răsărituri de soare, omul care a zburat în Cosmos peste 25 de ore, eroul cosmonaut Gherman Stepanovici Titov, este oaspetele nostru.

Eroul Cosmosului GHERMAN TITOV

la noi

Când în ziua de 6 august posturile de radio și televiziune și-au întrerupt brusc emisiunile, milioane de oameni au făcut cunoștință cu un nume nou: Gherman Stepanovici Titov. Era numele celui de-al doilea cosmonaut sovietic care pătrundea în Cosmos. Știința și tehnica sovietică obținuseră o nouă și însemnată victorie. Stăpînită de o copleșitoare emoție, lumea a stat o zi și o noapte în așteptare și a urmărit încordată călătoria lui Titov — cel de-al doilea raid spre stele. Și mulți dintre noi s-au întrebat: cum o fi arătînd acest temerar cosmonaut sovietic? I-am cunoscut zîmbetul și fața jovială din fotografii. Dar cu cîtă ardoare am fi dorit să-l știm printre noi, să-l vedem cu propriii noștri ochi! Iată de ce zeci și zeci de mii de bucureșteni l-au așteptat pe străzile orașului însoțit.

Nava argintie „IL-18” nu atinsese încă pista aerodromului, cînd zeci de mii de stegulețe roșii au prins să fluture ca o mare involburată. Cînd Gherman Stepanovici Titov a apărut în ușa avionului, l-a întîmpinat o explozie de urale. Dorința de a-l vedea pe eroul cosmonaut a fost atît de mare încît mulțimea a rupt cordoanele și a format în jurul avionului un careu viu, fremătător, care ovaționa neconținut.

Caldă manifestație făcută lui Titov a fost o expresie a dragostei frățești pe care o poartă în inimi poporul nostru față de Uniunea Sovietică. Toți cei care l-au întîmpinat și l-au aclamat știa că eroul cosmonaut este delegat la cel de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S., care și-a început lucrările în aceste zile și care va adopta programul construcției comunismului în

„Drumurile noastre spre Cosmos vor merge mai departe, mai sus... Cosmonauții Uniunii Sovietice au posibilitatea de a efectua aterizarea navelor cosmice în orice punct al globului pământesc” — a spus Gherman Titov la mitingul din Sala Palatului R.P.R.

Cu toată imensitatea ei, Sala Palatului R.P.R. a devenit neîncăpătoare. E explicabil. Gherman Titov se întâlnește cu cetățenii Capitalei noastre.

Pionierii au hotărât un lucru: să-i prindă eroului o cravată roșie. Gherman Titov, ca un frate mai mare, primește bucuros îndeplinirea acestei hotărâri.

Un ziarist l-a întrebat pe Gherman Titov:

— Care sînt primele dv. impresii cu privire la Capitala noastră?

— ... Mi-a plăcut mult. Cînd te uiți la noile construcții, zîmbești, te simți vesel. Orașul este tînăr ca și întreaga țară. Este o capitală a tineretii

U.R.S.S. Realizarea țelurilor cuprinse în Programul P.C.U.S. va avea o puternică influență asupra întregii evoluții a omenirii. Poporul nostru vede în acest document al marxismului creator imaginea propriului său viitor.

O după-amiază întreagă Titov a fost oaspetele Bucureștiului. Oriunde apărea mașina în care se afla cosmonautul se formau spontan coridoare vii de oameni. Constructorii Căii Griviței l-au salutat din înălțimea macaralelor-turn, zidărițele fluturînd basmale multicolore, iar locuitorii noilor blocuri din Floreasca l-au ovacionat din balcoanele încărcate cu flori. La popasul făcut în clădirea Circului de stat, Titov a admirat construcția armonioasă și instalațiile ei moderne. Zărind pe cupolă o rachetă și aflînd că este destinată unui număr de acrobație, a spus rîzînd:

— Aici condițiile sînt diferite de cele din Cosmos, totuși cred că se cer antrenamente serioase...

Unul din punctele vizitei a fost și stadionul „23 August”. Se însera și se părea că vom găsi stadionul pustiu. Cînd și-a făcut însă apariția, grupuri mari de copii și tineri adunați în tribune i-au făcut o neașteptată și călduroasă primire.

Capitala patriei noastre l-a întâmpinat și l-a însoțit pe eroul cosmonaut Titov cu flori, cu ropte de aplauze și cu entuziasm. Fiul învățătorului siberian ne-a fermecat cu zîmbetul lui cald, cu privirea sa bună și ne-a cucerit prin simplitatea și naturalitatea gesturilor cu care se străduia să răspundă tuturor celor ce se apropiau de dînsul să-i spună un cuvînt de bun-venit sau celor care din înălțimea etajelor fluturau batiste.

Pretutindeni pe unde a trecut, Gherman Titov a fost asaltat

de mulțime. Ploieștenii l-au primit cu o adevărată ploaie de flori. Mașinile treceau literalmente pe covoare nesfîrșite și multicolore de crizanteme. Muncitorilor de la Rafinăria nr. 1 el le-a povestit ca unor prieteni cum se vede Pămîntul din Cosmos. Impetuoșii ploieșteni l-au înconjurat cu dragoste. Tinele din echipa de dansuri a rafinăriei l-au rugat să se fotografieze numai cu ele. Cu toată insistența altor entuziaști, ele l-au „sechestrat” pe Titov iar fotografiile au immortalizat episodul pe peliculă.

Pe parcursul a 200 de km, pe Valea Prahovei, oamenii muncii aflați la odihnă au ieșit la șosea. Fiind frig, Titov și-a îmbrăcat mantaua ca să poată continua călătoria în mașina deschisă și să răspundă entuziastei primiri care i se făcea. Acum mașina înainta greu nu numai din pricina mulțimii, dar și din

cauza sutelor de fotografi amatori care țineau cu tot dinadinsu să aibă o poză inedită a omului cu ochi albaștri care-i saluta cordial.

Chiar de la intrarea în Brașov arterele principale ale orașului erau înțesate de lume, care își exterioriza sentimentele cu nestăvilă însuflețire. Întreg Brașovul ieșise pe străzi. Mașinile înaintau cu greu spre cartierul Tractorul, care urma să fie vizitat. Cetățenii care n-au reușit să străbată prin șuvoiul de oameni priveau prin binocluri și-i făceau semne cordiale lui Gherman Stepanovici. „M-a impresionat mult primirea în acest oraș” — a mărturisit mai tîrziu el.

Au fost zile care vor rămîne în amintire și despre care mult vor spune peste ani: „Atunci l-am văzut pe Titov. Era un rus cu ochi albaștri, care mi-a zîmbit”

C. BOZBICI

A

veți cumva astăzi drum pe Brezoiu? Dacă vă nimeriți pe acolo, abateți-vă pentru o clipă la dreapta, pe strada Al. Constantinescu. Merită: veți putea contempla, la numărul 7, cel mai urit bloc din București! Înghesuit între două străduțe scurte în care magazine onorabile vând articole de mercurie, încălțăminte sau textile, el își înalță îngimfat, de peste un sfert de veac, cele patru etaje, simulând un soi de cetate medievală: are tot felul de console, arcade, grile, balcoane și niște ziduri ce etalează o falsă patină a vremii printr-o imitație inabilă de „calcio-vecchio”. Rezultatul nu e numai hibrid, ci de-a dreptul ridicol. Excesiva încărcare a fațadei, ca și plasarea... deplasată a acestei clădiri cu pretenții de stil

O mărturie dintr-un veac apus: tabloul lui Louis le Nain intitulat „Masă de țărani” arată cât de sărăcăcios era interiorul țăranului francez din secolul al XVII-lea.

intr-un centru pur comercial vorbesc despre un gust specific burghez: un bloc modern, cu apartamente multe care să poată fi bine valorificate prin închiriere, dar cu acea aparență de noblete după care a jinduit atât amar de vreme burghezia parvenită...

Dacă am fi deschis, cu ani înainte, ușa vreunui apartament dintr-un asemenea bloc, fără îndoială că ne-am fi lovit la primul pas de vreun masiv fotoliu cu spătarul din piele bătută în ținte, de vreo masă cu picioare groase crestate în chip de gheare, de un dulap uriaș cu nu știu câte flori și frunze sculptate în creștet. Stilul așa-zis „florentin” invadase casele negustorilor și fabricanților, încercând cu greu să-și facă loc la etajul VI al unui bloc modern și să se metamorfozeze — dintr-un stil al unei anume epoci, cu o anumită justificare istorico-socială — într-o mobilă a secolului al XX-lea.

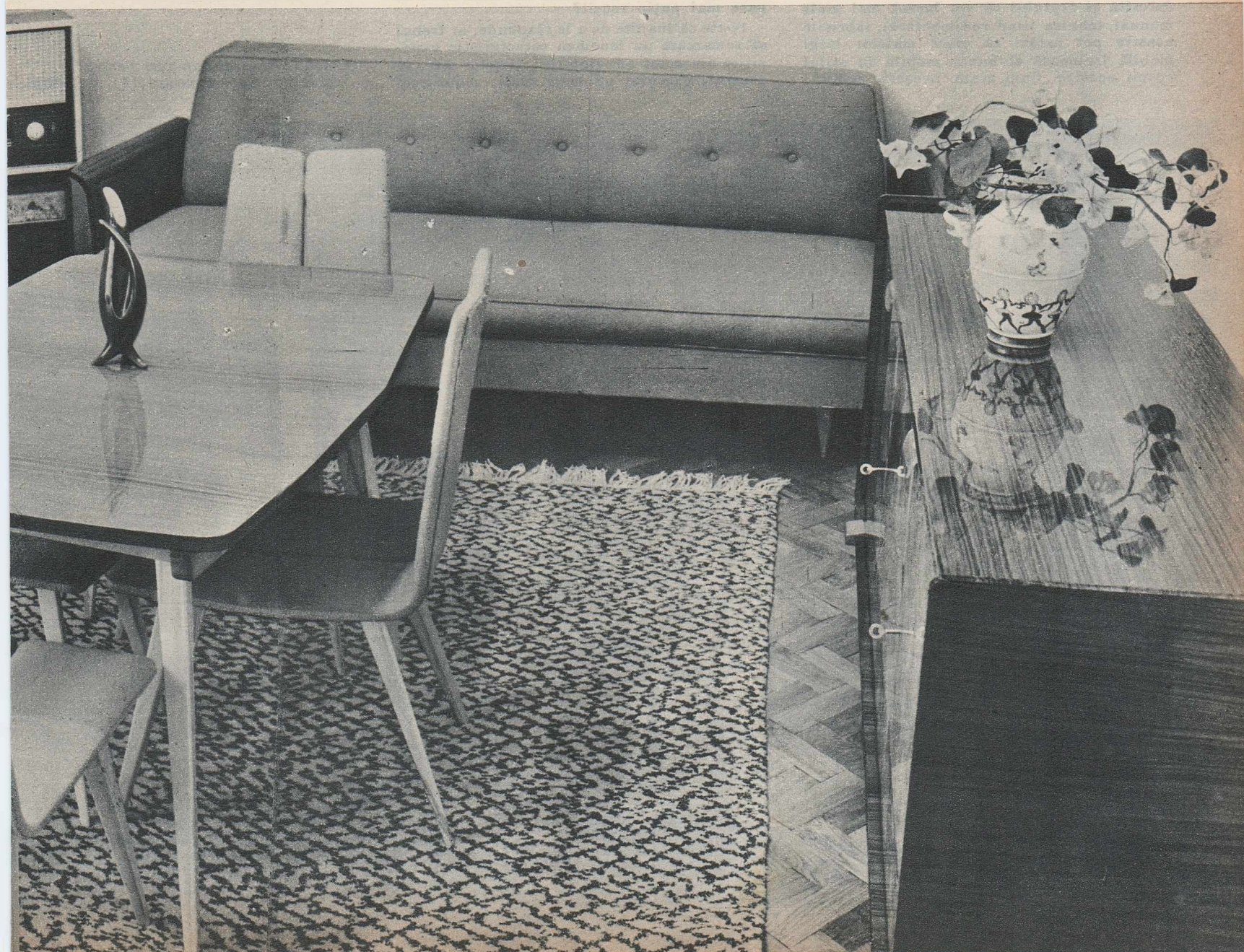
Dacă burghezia avută își încărcă apartamentele de 5-6 camere cu un decor anacronic, lipsit de logică și utilitate, un asemenea aranjament n-ar avea astăzi la noi nici o rațiune, fie ea pe plan practic ori estetic. Cred că acest lucru ar trebui să-l înțelegem, în primul rând, când vorbim de contemporaneitatea cadrului nostru: fiecare epocă și-a avut felul ei de viață, istoric condiționat, a avut moda ei vestimentară și stilul de mobilier specific.

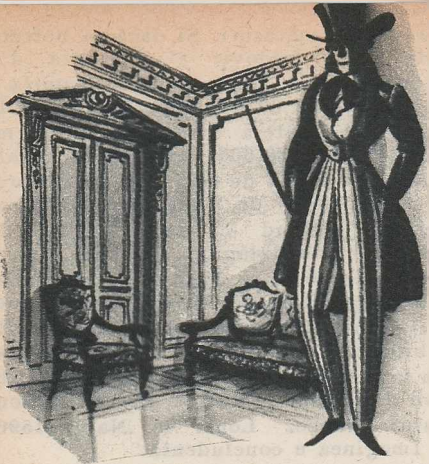
Secole de-a rândul, idealul estetic în materie de interior a fost croit de clasele exploatare pe măsura nevoilor și gustului lor. Marile serbări ale nobililor se desfășurau în castele uriașe, mobilate fastuos; de aici, stilurile de mobilier încărcate, pretențioase, care-și schimbau înfățișarea cu fiecare nou Ludovic din dinastia Bourbonilor. Să nu uităm însă că, atunci când „se purta” mobilier aurit, sculptat, încrustat cu fildeș și sifed, și nobilii se îmbrăcau în brocart. cati-

fele, dantele și mătăsuri. Și dacă la botezul viitorului rege Ludovic al XIII-lea, din 14 septembrie 1606, Maria de Medicis purta o rochie brodată cu 32.000 de perle și 3.000 de diamante, iar contesa Stroganoff își cumpăra în 1763 cu 20.000 de ruble o rochie acoperită cu dantelă de argint și pietre prețioase, nici prințul de Stettin nu s-a lăsat mai prejos, plătind în 1617 20.000 de guldeni pentru un dulăpior. La exact același 14 septembrie 1606, ca și în 1617 sau 1763, în Franța, în Rusia sau în țările germane, omul simplu — cel care făurea cu mâinile sale și brocartul, și dantelele, și diamantele — avea în casa sa doar un pat și o masă cioplite grosolan din lemn. Atîta tot. Priviți tabloul pictorului francez Louis le Nain (1596-1648). Imaginea e concludentă.

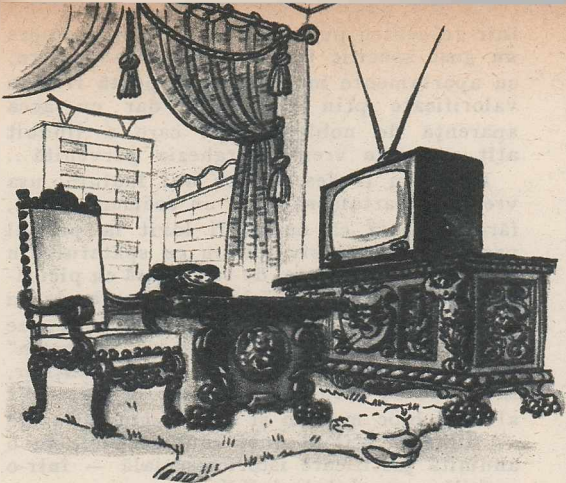
Există deci și în privința mobilei imperativul epocii, cerințele contemporane determinate direct de configurația socială, de dezvoltarea civilizației. A imita vechiul mobilier în proporții, în forme sau colorit ar însemna să contrazicem însuși felul nostru de viață actual, care ne oferă atîtea înlesniri sociale și tehnice. Muzica o ascuți în sala de concert, spectacolul îl vezi la teatru; funcția de săli de recepție și spectacole pe care au avut-o palatele nobiliare sau chiar și unele din marile apartamente burgheze a răposat la noi o dată cu clasele ce beneficiau de ele. La ce ar folosi, de pildă, o bucătărie uriașă, când magazinele îți oferă azi de-a gata conserve, dulceturi și chiar prînzul semipreparat?

Apartamentul modern e gândit pe nevoile actuale ale omului nostru. Sintem într-o țară socialistă, în 1961, trebuie să ne creăm un cadru în care să se simtă prezența lui 1961. Iar deceniul șapte a venit (la noi) pe lume cu sute și mii de apartamente noi, care înti-

Către 1820, stilul Biedermeier (cu elemente clasicizante într-un decor bogat) exprima tendința burgheziei parvenite de a imita cu orice preț fastul aristocrat.

Și iată „adaptarea“ burgheză a stilului florentin. Într-o cameră de bloc modern, piese de dimensiuni reduse și de practic uz cotidian (pe care „florentinul“ autentic nu le-a avut niciodată) au căpătat tot felul de sculpturi și detalii de epocă. Rezultatul este hibrid, încărcat.

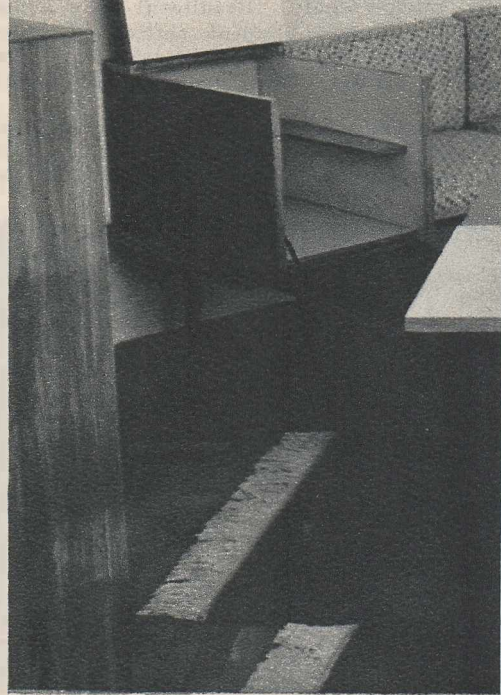
neresc chipul Capitalei și al altor orașe, oferind condiții confortabile de locuit nenumăratelor familii. Blocul modern, dimensiunile apartamentelor noi dictează o anume decorație interioară, un anume mobilier, gândit special pentru aceste apartamente. Iar rezultatele se dovedesc admirabile, atunci când spațiul a fost folosit judicios și cu gust.

Există încă o prejudecată în virtutea căreia mobilierul de stil e considerat mai valoros, de mai bună calitate. Complet fals. Tehnica nouă, materialele nou apărute sînt în măsură să producă mobilă de aceeași calitate și cu aceleași însușiri decorative (dacă nu și mai mari) ca piesele de epocă. Și dacă înainte vreme acestea erau privilegiul absolut al claselor avute (mobilierul era foarte scump, datorită și faptului că era lucrat mai mult manual, tehnica fiind rudimentară), fabricile noastre pot astăzi să ofere maselor largi mobilă frumoasă și bună, mobilă în stilul epocii noastre. Cum arată această mobilă?

Ca să aflați, veți face desigur același lucru ca și noi: fără a apela la serviciile liftului, veți urca opt din etajele noului bloc de pe b-dul Magheru și veți intra, pe rînd, în 32 din apartamentele clădirii. Nu e nevoie să sunați, gazdele vă așteaptă cu ușile deschise. Gazdele, adică Ministerul Economiei Forestiere, au expus aici, continuînd tradiția instaurată de cîțiva ani, cele mai recente modele realizate de fabricile noastre („mezinele” — fabricile de mobilă din Pipera, Militari și Iași, intrate anul acesta în producție, și-au adus și ele produsele). Prezentînd această expoziție în 32 de variante, producătorii îi întrebă cu interes pe vizitatori: care model v-a plăcut mai mult, pe care ați dori să-l producem în serie, ce vi se pare mai puțin reușit?

Poate că înainte de a le răspunde, ar trebui să remarcăm un fenomen caracteristic expoziției din acest an: finisajul pieselor este, în general, executat cu mare grijă, mobilierul

Iată măsuțele colorate de care am pomenit: imbinarea de frez, alb și vernil (plăcile din mase plastice) cu picioarele negre ale mobilelor dă un efect optimist, tineresc.

O mobilă de mult bun-gust pentru dormitor (apartamentul 14).

LAMPAA ARS TOATA NOAPTEA

de Hogeia Ahmad ABBAS (India)

Ilustrație de Mihai VULCĂNESCU

Cît cuprindeai cu ochiul, se întindea țărâmul cufundat în umbra palmierilor. Departe, pe mare, apunea soarele. Ca niște grațioase siluete negre, coroanele palmierilor se profilau pe cerul colorat în nuanțele gingașe ale amurgului. Nori roșii ca sîngele, cu străluciri de văpaie, și umbre ale nopții călătoreau molcom pe boltă. Litoralul din Travancore este vestit în toată lumea prin frumusețea lui. Țărâmul, cu ontururi stranii, se întinde pe o distanță de câteva mile. Pe alocuri, apa mării, săpînd dintr-un malul, a format cîte un golf îngust; în alte părți, revărsîndu-se peste uscat, a creat lacuri.

Contemplam vrăjit frumusețea feerică a celei serii, în care marea părea o oglindă. Deodată, dinspre apus începu să adie o briză ușoară. Luciul apei forma valuri trecătoare și idoma zîmbetelor pe fața unui copil. De undeva din depărtare se auzea o melodie. Ascădele de sunete, cînd abia auzite, cînd puternice și cristaline, asemenea trilurilor și privighetelor, nu tulburau ci parcă adînceau și mai mult tăcerea din jur. Pînă și barca mea părea sedusă de farmecul acelei serii. După ce ocoli un promontoriu plin de zgomot pe sub coroanele palmierilor, și în larg. Lăsa vîslele — și barca se opri ușor legănată de valuri. Domnea o tăcere atît de adîncă, o liniște atît de cuprinzătoare, cît cea mai mică mișcare sau cel mai slab zgomot ar fi fost aidoma unui sacrilegiu.

Barcagiul ședea la pupă și privea în direcția discului incandescent al soarelui care se afunda fără grabă în mare. Tăceam și eu. Chiar și vîntul părea că-și ține răsuflarea, lobul pămîntesc parcă se oprise din mișcare și; însăși vremea stătea pe loc...

Aruncai o privire înapoi, în direcția Cuilonului. Cupolele de aur ale templelor, acoperirile caselor albe și coroanele palmierilor se pe mal abia se zăreau în depărtare. Șuieratul unei locomotive, spintecînd pe neașteptate tăcerea, venea parcă de pe altă lume. Veai impresia că aici marea este neobișnuit de adîncă, cerul neînchipuit de înalt și că, în spațiul necuprins dintre cer și apă, barca noastră subredă s-a rătăcit în îmbrățișarea mării gigantice. Aveam senzația că barca noastră parcă ne transportase din secolul al XX-lea, secolul civilizației și al progresului, într-o epocă străveche, cînd omul era dominat cu totul de elementele naturii. Chiar barca cu pielea neagră, pe jumătate goală, avea o apariție a unei astfel de epoci.

Discul portocaliu al soarelui atinse încet ăria, zăbovi un minut la orizont ca să luminezze cu razele sale de rămas bun cerul și să trească undele. Solemnitatea apusului nu nu decît o clipă și curînd noaptea își așterea zăbranicul peste cer și pămînt.

Întinericul mă deprimă. Eram gata să-l rog pe barcaș să întoarcă spre Cuilon, spre lumea civilizată, cînd deodată privirea-mi căzu pe niște ceva foarte straniu. Cuvintele pe care

eram gata să le rostesc murîră pe buze. Eram atît de uimit încît rămăsei cu gura căscată, urmărind un minuscul punct luminos care dansa pe suprafața mării.

— Ce-i asta? — îl întrebai pe barcaș.

— O să vedeți singur, sahib — îmi răspunse el, fără să-și întoarcă măcar privirea în direcția luminii.

În glasul lui descoperii o undă de tremur.

Barcagiul meu era un om neobișnuit. Nu era nici bătrîn, nici tînăr; vorbea engleza mai bine decît te puteai aștepta de la un asemenea om, chiar la Travancore, unde aproape toți locuitorii vorbesc o engleză aproximativă. În plus, cunoștea destul de bine și limba hindi. Era însă un om tăcut de felul lui, în stare să tacă ore întregi.

Urmărindu-l cum mînuiește vîslele îmi spuneam în gînd: „Pare să nu fie bătrîn. De ce atunci fața lui este brăzdată de cute atît de adînci? De ce în ochii lui duși în fundul capului se citesc atîta durere și suferință? De ce tace cu atîta încăpăținare?” Părea că poartă pe umeri durerile și suferințele întregii omeniri, că este nespus de obosit de viața în care nu găsisese nici o bucurie.

Îl întrebai din nou despre lumina ce se vedea pe mare. Nu mă învrednici nici măcar cu o privire și-mi răspunse monosilabic, ca și cum ar fi știut dinainte că-i voi pune această întrebare. Vîslea fără grabă în direcția luminii misterioase.

Nu trecu mult și văzurăm o barcă în care ședea o femeie. De pupă era prinsă o lanternă, pe care o luasem drept o steluță plutind pe nesfîrșitul întuneric al mării. Ce caută această femeie aici, în larg, într-o noapte atît de neagră? Pe cine caută? Oare nu cumva barca nu-i decît rodul imaginației mele infierbîntate?

Barcagiul opri barca noastră la o oarecare distanță de aceea în care ședea femeia, în așa fel încît ea să nu ne poată observa. Era o femeie foarte slabă și probabil înaltă, îmbrăcată într-un sari murdar și zdrențuit. Avea capul înfășurat într-un șal, așa că nu-i puteam vedea bine fața.

Barca ei se opri în dreptul unui trunchi de copac căzut în apă. La un capăt al trunchiului era legat un felinar. Femeia se apropie și o văzui cum toarnă gaz în felinar, aprinde un chibrit și dă foc fitilului.

Șalul îi lunecă de pe cap și atunci reușii să-i văd fața. Era una din acele fețe pe care dacă le vezi o dată nu le mai uieți. Mi-o amintesc și astăzi. Slabă, istovită, cu obrazii supti, cu ochii adînciți în fundul capului. Părul răvășit cădea în dezordine pe umeri. Mina cu care potrivise fitilul tremura. Cu toate acestea, chipul ei iradia o stranie lumină lăuntrică și pe buze îi juca un zîmbet. În ochii ei imenși și luminoși ardea lumina unei credințe neclintite. Asemenea ochi au iogii martiri sau fetele îndrăgostite. Eram sigur că și ea își așteaptă iubitul.

Femeia întoarse barca și o îndreptă lin spre insula pe care la lumina stelară se puteau zări contururile vagi ale unor cocioabe de pescari.

Deodată, începu să cînte. Cînta în dialectul malaialami și mi se păru că acest cîntec îl mai auzisem cîndva.

— Ce cîntă? — întrebai.

— E un cîntec străvechi de-al nostru, sahib — îmi răspunse barcașul. Îl cîntă femeile cînd își așteaptă iubitul: „Țin lampa aprinsă toată noaptea, pentru a-ți lumina calea, iubite, atunci cînd vei veni”.

Mi-amintii de cîntecul nostru popular „Lampa a ars toată noaptea”, pe care și femeile noastre îl cîntă în cazuri asemănătoare.

„Oare toate femeile din lume cîntă același lucru?” — îmi spuneam în gînd.

— Așadar a aprins lanterna pentru ca iubitul ei să nu se rătăcească pe mare?

Barcagiul nu-mi răspunse.

— Iubitul ei trebuie să vină în noaptea asta? — continuai să-l întreb pe barcaș.

În liniștea nopții, glasul lui semăna cu icnitul unui om stăpînit de o imensă durere:

— Nu, nu va veni! Nu va veni nici azi, nici mâine. E mort. Sînt ani de-atunci!

Nu mai înțelegeam nimic. Întrebai nedumerit:

— Dar femeia nu știe că iubitul ei e mort și că nu va mai veni niciodată?

— Știe, dar nu poate să creadă. Cadavrul lui n-a fost găsit și ea tot îl mai așteaptă. Tot mai are o speranță...

— De ani de zile vine în fiecare noapte aici, ca să aprindă felinarul și să lumineze calea iubitului! — exclamai mai mult pentru mine, înțelegînd abia acum dragostea nemuritoare de care vorbea legenda și pe care o înțilnești atît de rar în viață.

Îl rugai pe barcaș să-mi spună povestea ei. Era povestea unei iubiri și a luptei de eliberare din India.

— În anul 1942, cînd țara era cuprinsă de mișcarea de eliberare, poporul din Travancore — muncitorii, țărani, studenți, pescari și barcași — se ridicase la luptă pentru drepturile lui. Cîteva mii de pescari și barcași din Cuilon declaraseră grevă, ferm hotărîți să nu reia lucrul chiar dacă valurile mării s-ar înroși de sînge.

Auzind din gura unui barcaș analphabet cuvinte atît de înflăcărâte și pline de mîndrie, îl întrebai:

— Cine vorbea în numele barcașilor?

— El, sahib, el!

— Cine anume?

— Crishna, sahib. El era conducătorul nostru. Făcea parte din casta noastră și era, ca și noi, barcaș. Învățase și carte și trăise cîteva ani în orașul Trivandram. Acolo auzise multe discursuri și învățase să vorbească tot atît de frumos ca și oamenii de la oraș. Era un bărbat frumos și puternic. Era o nimica pentru el să străbată înot trei mile, de la Cuilon pînă la insulă, ca s-o înțilnească pe Radha lui.

— Crishna și Radha! Radha și Crishna! Întocmai ca în legendă! — murmurai eu.

— Numele ei adevărat nu este Radha, dar așa îi spunea el și noi ne-am luat după el. Toți barcașii erau de părere că Radha și Crishna formează o pereche minunată și oricît ai fi căutat n-ai fi găsit alta la fel. Cînd s-au logodit, toți s-au bucurat nespuse de mult, afară de...

Deodată barcașul amuți. Vreme îndelungată tăcerea nu fu tulburată decît de plesăitul ușor al vîslelor.

— Afară de cine? — întrebai.

— Afară de omul care voia și el s-o ia de nevastă pe Radha — spuse barcașul și amuți din nou.

— Radha!... — rostii eu, încercînd să-l fac să continue povestea. Cred că pe vremea aceea era foarte frumoasă, nu-i așa?

— Frumoasă? — exclamă barcașul. Era o zîină, sahib. Nicăieri în împrejurimile satului nostru, ba nici chiar la Cuilon n-ai fi putut găsi o fată mai frumoasă. Zveltă și mlădieoasă ca un palmier. Și ce ochi avea! Adînci ca marea, oglindind toată frumusețea ei.

— Și ce s-a întîmplat cu Radha și Crishna?

— O dată — continuă barcașul — Crishna ținu un discurs la un miting. De atunci începu să fie urmărit. Crishna trebui să se ascundă, continuînd totuși să muncească. Poliția îl căuta pretutindeni, fără să știe ceea ce știa fiecare pescar și fiecare barcaș: de cum se întinse, Crishna pornea înot spre insulă,

la Radha lui, de unde nu se întorcea decât în zori. Toți își băteau joc de poliție, toți se bucurau pentru Crishna, toți afară de... — și barca lui tăcu din nou.

— Afară de cine?

— Afară de omul care era gelos pe el.

— Și pe urmă?... —

Au venit nopțile întunecate, fără lună, sahib. În fiecare noapte Radha ieșea în larg și aprindea un felinar ca să lumineze drumul lui Crishna. În fiecare noapte făcea ceea ce ați văzut-o făcând și azi. În fiecare noapte aprindea felinarul și se înapoia pe insulă.

Întorsei capul să vadă luminița. O steluță licărea în bezna nopții. Mi se păru că-l vad pe Crishna înotînd spre luminiță, spintecînd valurile cu mîinile lui vinjoase.

— Într-o noapte — continuă barca — Radha aprinse felinarul ca de obicei, dar acesta se stinse. Crishna, apropiindu-se înot, nu mai zări luminița.

— Dar ce se întimplase? Fusese furtună?

— Da, sahib, așa putea spune că se dezlănțuise o furtună, dar nu pe mare, ci în sufletul unui om laș. Stingînd felinarul, el își trădă prietenul, își trădă tovarășii, trădă lupta lor.

— Cum de-a putut săvîrși o asemenea faptă josnică?

— Dragostea, sahib, dragostea! Mai bine zis, gelozia și nebunia. El știa că pentru Radha, Crishna este omul cel mai drag de pe lume și atunci se hotărî să-l ucidă!

— Așadar Crishna nu s-a înecat, a fost ucis!

— Să stingi felinarul pe o asemenea noapte este același lucru cu a săvîrși un omor.

Dar ucigașul nu știa că moartea lui Crishna nu-i va aduce fericire, nu știa că această crimă îl va chinui ca un demon, nu-i va da pace nici ziua, nici noaptea...

Barca noastră pătrunse în golful Cuilonului.

— Și Radha? Ce-a făcut cînd a aflat de moartea lui Crishna?

— Ea nu crede că el a murit, sahib. Cadavrul lui n-a fost găsit și de aceea ea nu-l crede mort. În fiecare noapte iese în larg și aprinde felinarul. Apoi se întoarce acasă, se așază în pragul colibei și-l așteaptă. Lumea crede că și-a pierdut mințile.

— Și trădătorul? Ce s-a întimplat cu trădătorul care l-a omorît pe Crishna, care și-a trădat tovarășii, mișcarea de eliberare? Unde-i acum?

Barcagiul nu-mi răspunse. Ședea la pupă, adus din spate, cu capul plecat, tras între umeri, și această tăcere era mai elocventă decât orice cuvînt. Bezna învăluî tot pămîntul. O beznă de nepătruns, asemenea morții.

Șuieratul strident al trenului cu care trebuia să plec din Cuilon mă readuse la realitate.

Înainte de a coborî din barcă, întorsei încă o dată capul și privii spre mare. Pe cer străluceau stelele. În mijlocul valurilor negre clipea însă o stea mai strălucitoare decât toate. Era felinarul lui Radha, care toată noaptea îl va aștepta pe Crishna al ei. Îl va aștepta toată noaptea, astăzi, mîine, poimîine...

Această stea, ca și dragostea ei, nu se va stinge niciodată, pentru că este steaua speranței.

150 de ani de la nașterea lui

FERENC LISZT

Citeva date inedite în legătura cu turneul lui Liszt în țara noastră

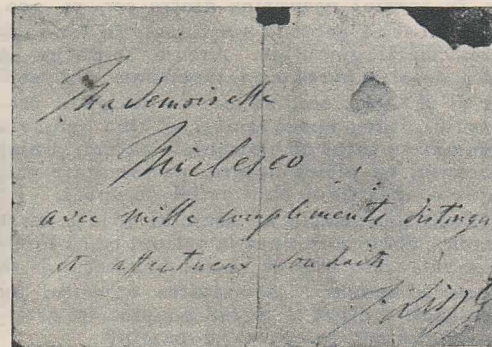
Nimeni nu bănuia, de bună-seamă, în acel 22 octombrie 1844, că evenimentul ce adusese atîta bucurie în casa contabilului Adam Liszt va fi sărbătorit cu venerație, peste un secol și jumătate, de întreaga omenire: se născuse Ferenc Liszt, cel ce avea să devină nu numai un reprezentant strălucit al școlii muzicale maghiare, ci și un muzician de valoare și faimă internațională. Talentul micului Ferenc n-a zăbovit să se manifeste cu impetuozitate încă din anii copilăriei, și iată că la vârsta de 9 ani „copilul minune” apărea pentru prima oară în public, la Oedenburg, în cadrul unui concurs dat în beneficiul unui muzician orb. Trei ani mai târziu Opera din Paris îi comandă muzica pentru libretul „Don Sancho” sau „Castelul dragostei”...

Așa a intrat în viața muzicală a Europei această multilaterală personalitate muzicală — în care pianistul virtuoz îl slujea pe compozitorul de talent, în care folcloristul pasionat era ajutat de cunoștințele muzicologului, iar tuturor li se alătura pedagogul iscusit. Cel care se intitula „Muzician filozof, născut în Parnas, venind din India”, a vibrat în unison cu epoca sa, schițînd, în 1830, ideea unei „Simfonii revoluționare”, închinînd răscoalei țesătorilor din Lyon piesa pentru pian intitulată „Lyon”, oglîndînd în rapsodiile sale idealurile revoluționare de la 1848. „Arta, marea artă, îngheață în sălile de recepție cu mătase roșie. Își pierde conștiința în saloanele cu mobila tapisată în galben deschis sau în albastru sidefiu”, afirma el cu amărăciune după un concert pe care trebuise să-l dea într-un asemenea salon nobiliar. Dar cu prilejul turneelor sale triumfale făcute de-a lungul și de-a latul Europei, muzica sa a străbătut și dincolo de peretii tapisați cu mătase, ajungînd și la urechile oamenilor simpli.

Numele lui Liszt are, de altfel, pentru muzica românească, o rezonanță aparte: el a fost prima personalitate artistică de prestigiu mondial care, în 1846-1847, a concertat pe meleagurile noastre. Inspirîndu-se din folclorul adunat cu prilejul aceluiași turneu, el a compus o Rapsodie românească pentru pian, iar în notografia sa „Lăutarii muzica lor în Ungaria vorbeste cu simpatie înfîinirile sale cu truduții cîntecului nos popular. Dar despre vizita Liszt în țara noastră scris mult; cercetătorii Octavian Beu, Ștefan Katos, Nicolae Missir alții au adus contribuții prețioase în această direcție. Rîndurile de mai sus vor să semnaleze cîteva date inedite referitoare la turneul lui Liszt în țara noastră: deși în deal și Țările Române precum și un document (vezi facsimilul) care testă prietenia sa cu pianista romîncă Zoe Clescu.

Liszt avea 35 de ani cînd a positat pentru prima oară la noi, cînd a sosit la Timișoara, Arad, Sibiu, Cluj, București, Iași și, proba la Mircești lui Valeriu Alexandri. Pretutind el a cunoscut prin entuziaști — la Arad, pildă, ridicîndu-se în arc de triumf la intrarea în oraș, întimpinînd delegații urbei în forme de ceremonial, cordîndu-i-se diploma cetățean de onoare. Este însă prea puțin cunoscut faptul că în gîtirile cele mai febrile pentru primirea oaspetelui maghiar s-au făcut în orașul unde... nu concertat: la Brașov. Nu primit știrea după ce vestitul și binefăcătorul Franz Liszt va sosi și sfîrșitul acestei luni: — se anunța la rubrică „Theater Nachrichten” septembrie 1846 a un ziar german local. Sîrăm și dorim ca domnul Liszt să ferească și prietenii muzicii de noi printr-un concert. Dar itinerarul turneului nu prevedea, probabil Brașovul, așa că pianistul maghiar a apucat calea Clujului. Drept re, nr. 101 din 17 septembrie 1846 al ziarului brașovean „Satelit Siebenbürger Wochenblattes” anunța de asemenea că „în ziua de 11 decembrie 1846 Franz Liszt trecînd prin Sibiu s-a dus la București conchizînd cu umor: „În șovenii au rămas de rătă și n-au putut asculte pe acest maestru al pianului”.

Presa germană din I

Dedicația oferită de Liszt pianistei Zoe Miclescu „Domnișoarei Miclescu, cu o mie de distincții compozitoriale și urări afectuoase”.

Iszt cîntînd la Iași —
cuarea de Carol Popp
de Szathmari.

...a mai publicat apoi
o două corespondențe spe-
ciale din București referi-
ndu-se la turneul lui Fe-
renc Liszt pe meleagurile
ării Românești. Prima
e informează asupra
spectacolului muzical
sosit la 16 decembrie
la București în tovără-
șia a trei cavaleri tran-
silvăneni, care se complac
au de mult în societatea
său. Artistul înfățișat
ca nu se pot despărți
de loc de el („Siebenbür-
ger Wochenblatt“, nr. 103
in 24 dec. 1846, p. 427)
a doua relatează mai
amplu primul concert:
„Mult sîrbătoritului erou
pianului, Liszt, care
dăsușurile de cîteva zile
tre zidurile noastre, a
at ieri seară în sala
edutei de aici primul
concert în fața unui au-
tor strălucit și nume-
s, format din elita so-
cietății bucureștene. Ca
e obicei, fără accompa-
namente străine sau cola-
borări externe, am ascu-
tit șase numere și anu-
te: *Andante* din *Lucia*,
antezile pe motive din
orma, *Tarantella* de
ossini, *Mazurca* de Cho-
in, *Poloneza* din opera
uritanii, *Invitația* la
ns de Weber și *Melodia*
ăgurești. Aș deveni ca-
ghios dacă aș încerca
apreciez felul de a
nta a lui Liszt, talen-
ul și măiestria sa etc.
espre acestea, Europa
-a spus de multă vreme
yîntul. O furtună de
blauze entuziaste au în-
vîrășit pe artist după
ecare piesă și o multie
de buchete de flori
i zburat spre el din cele
ai frumoase mîini. Spe-
im că ne va face plă-
rea să-l ascultăm de
teva ori”. („Siebenbür-
ger Wochenblatt“ nr. 1
in 4 ianuarie 1847, pag.
4).

Celălalt document pe
re îl prezentăm — dedi-
ția virtuosului maghiar
tre pianista Zoe Mi-
lescu — face parte din co-
ecția Sevastia Mureșianu
herman — fiica compo-
itorului Iacob Mure-
anu. El datează din a
oua jumătate a veacu-
ii al XIX-lea, cînd
rofoara de pian a
nservatoarelor din Iași
București și-a făcut
cencia muzicală în
rînătate. Nu ar fi ex-
us ca Dumitru Scarlat
iclescu, înflăcărutul pa-
ptist și unionist moldo-
ean, să-l fi cunoscut
ersonal la Iași pe Liszt
, în baza prieteniei lor,
și fi cerut ulterior con-
ursul pedagogului ma-
nari în instruirea fiicei
ale.

Legăturile lui Ferenc
iszt cu țara noastră
apătă astăzi o semnifi-
cație aparte, ele contri-
uind — dincolo de va-
oarea lor pur muzicală —
la apropierea spiritua-
lă a celor două popoare
eciene, la tradiționala
rietenie romîno-maghia-
ă ce-și dovedește încă o
ată trainicele ei rădă-
ini.

Violet COSMA

TEATRU

„Băieții veseli“

După ce au colindat prin mai multe teatre ale țării, „Băieții veseli“ al lui H. Nicolaide au poposit în această toamnă și pe o scenă bucureșteană, inaugurînd noua stagiune a teatrului „C. Nottara“. Au ajuns aici la fel de veseli și plini de haz (dar cu un limbaj purificat pe parcurs de excesul bulevardismelor), cu aceeași intenție de a bineispune dar și de a povesti, spre a fi și altora de învățătură, cum au devenit ei băieți de treabă. În această încercare modestă de a prezenta metamorfoza morală a trei tineri muncitori, determinată nemijlocit de influența pozitivă a colectivului, rezidă substanța comediei lui Nicolaide. Printre repicii cu vervă și situații comice destul de bine conduse autorul minulește satira în conturarea celor trei „copii teribili“ ai brigăzii — Manole, Henț și Băscuță — coșai și nedisciplinați, fără a uita să arate uneori cum sub atitudinea ușuratică și chiulul lor sistematic se ascund scripuri de omenie și puritate sufletească. Spre acestea se îndreaptă meșterul Urdrea, care nu ezită să simuleze pasiuni sportive și să studieze de-a fir-a-păr istoria fotbalului, pentru a ajunge prin el la sufletul „microbistului“ Henț, care știe să descopere timiditatea lui Băscuță, în ciuda aerelor lui de experimentat Don Juan, și să cunoască și resortul lăuntric al sfidărilor lui Manole. Autorul și-a privit personajul cu căldură și dragoste, și meșterul Urdrea aduce pe scenă — prin jocul bun, sincer, al lui Nucu Păunescu — căldură și bogăție sufletească.

Deși personajul acesta este convingător (și, așa cum l-a văzut regizorul Mircea Avram, erou principal și conducător al acțiunii), transformarea celor trei tineri strungari rămîne încă insuficient de argumentată și verosimilă. Mai apar în scenă o studentă frumoasă și energică (care-l face pe Băscuță să-și înțeleagă greșelile trecute prin prisma unui proaspăt sentiment de dragoste), o bibliotecară activă și doi strungari frunțași (dintre care unul, cam îngimfat și individualist, va simți și el grija binefăcătoare a meșterului); toți aceștia formează contextul uman în care ar trebui să devină firească și posibilă redresarea morală a celor trei băieți. Dar

piesa lui H. Nicolaide nu trece dincolo de granițele comediei ușoare și nu-și propune sondaje psihologice mai adînci; ea cucerește totuși spectatorii prin optimismul și vioiciunea ei, pe care Mircea Avram le-a lăsat să vorbească doar prin textul piesei, fără a mai considera necesare adaosurile regizorale. Trio-ul „băieților veseli“ — Valeriu Arnăutu, Petre Popa, George Negoescu — nu e lipsit de haz și realizează uneori momente

bune; dar spectatorul simte că actorii nu au explorat încă toate posibilitățile rolurilor. Nu e lipsită de interes apariția Verei Lazăr: această tinărie actriță anunță o interesantă personalitate artistică. Avînd roluri destul de ingrate, Cristina Tacoi, Dorin Moga, Sebastian Radovici au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a da viață persoanelor interpretate; rezultatul e corect.

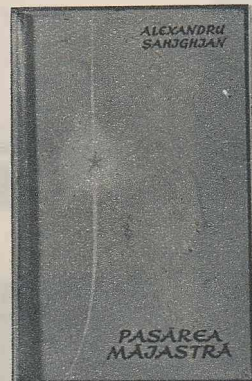
Sorana DAMIAN

CARTI

Alexandru Șahighian:

„PASĂREA MĂIASTRĂ“

Într-o vreme cînd expresia contorsionată și evadarea din realitate erau decretate de către critica literară estelizantă drept blazonul unei preținse poezii pure, versurile lui Alexandru Șahighian — acelea care scăpau de furcile caudine ale cenzurii și erau publicate în revistele progresiste — aduceau, în imagini de o directă

sugestivitate, mărturiile unui poet sensibil la închitățile sociale caracteristice regimului burghez. Se află aici un prim merit al cărții antologice „Pasărea măiastră“, de curînd lipărită, în ale cărei prime două cicluri („Piclă“ și „Praguri albastre“) Alexandru Șahighian și-a aștrîns poeziile scrise pînă la eliberare. Sînt multe poeme citabile în aceste cicluri. Poetul își exprimă înțelegerea pentru lupta clasei muncitoare împotriva exploataților, denunță acuzaul starea mizeră a asupriților de la oraș și sate, protestează împotriva criminalului război antisovietic, adoptînd felurite modalități de expresie. Lîrismul și epicul, nota elegiacă și accentele viguroase ale poemului-manifest sînt cîteva din ele. Convingerea în victoria luptei pentru dreptatea celor mulți este frumos și subtil comunicată în poemul de semnificativ simbol „Seceța“.

În cel de-al treilea ciclu al cărții, „Lumini“, întîlnim cîntecul de bucurie al poetului ce însoțește drumul luminos al patriei după eliberare. Și aici ne impresionează sobrietatea limbajului poetic, simplitatea emoționantă a destăinuirii sentimentelor. Ne rețin poemele de reculegere prin accentele lor de căldă solemnitate închinată eroismului ostașilor romîni și sovietici, care și-au îngemănat jertfele în lupta pentru eliberarea patriei noastre.

Am fi vrut însă ca străduința poetului de a înfățișa liric prezentul nostru socialist să-și fi găsit mai multă pregnanță. O arie mai cuprinzătoare a tematicii, mai diversă și concretă, ar fi adăugat la substanța celui de-al treilea ciclu. Așteptăm acest spor în viitoarea activitate lirică a poetului și, mai ales, în poemul de largă respirație „Cîntec de dragoste și viață“, din care Alexandru Șahighian publică în „Pasărea măiastră“ cîteva promițătoare fragmente.

Traian STOICA

DISC

GHENADI ROJDESTVENSKI, tînărul și înzestratul dirijor sovietic, conduce strălucitor Orchestra Radioteleviziunii din U.R.S.S., realizînd o interpretare nouă și originală a Simfoniei a V-a a lui P.I. Ceaiikovski. Minuțiozitatea detaliilor, ritmica bine stăpînită, totul contribuie la o execuție de zile mari. Discul ne și face să simțim aceasta prin „suflul sălii“ care străbate de dincolo de rîle.

Ghenedi Rojdestvenski

IVAN PETROV, renumitul bas sovietic, interpretează aria lui Variag din opera „Sadko“ de N. Rimski-Korsakov și celebra arie a calomniei din tot atît de celebra o-

peră a lui Rossini „Bărbierul din Sevilla“, impresionînd prin calitatea și forța neobișnuită a voci sale. Înregistrarea acestui disc, din concert public, este deosebit de interesantă prin caracterul său documentar și prin „participarea sălii“.

DIMITAR UZUNOV ne dă posibilitatea să-i prețuim însușirile interpretative, vocea strălucitoare și viguroasă, în aria „Questa a quella“, din opera „Rigoletto“ de Verdi. În „Addio a la madre“, cunoscuta arie din opera „Cavaleria rusticana“ a lui Leoncavallo, Uzunov realizează o puternică scenă dramatică, susținut competent de Orchestra de studio a Radioteleviziunii romine.

LADISLAV MRAZ, artist de valoare din R.S. Cehoslovacă, posesor al unei voci frumoase timbrate, extrem de cantabile, interpretează pe același disc documentar aria lui Hans Sachs („Nu-i disprețuiri pe maestri“) din opera „Maestrii cîntăreți“ de Richard Wagner și ariea lui Igor din opera lui Borodin „Kneazul Igor“. Emanoil Elenescu se dovede-

te un bun dirijor de muzică de operă. Discul este realizat de „Electrecord“.

„**FURTUNĂ ÎN ANZII**“ se intitulează piesa orchestrală a compozitorului Moises Vianco înregistrată de „Electrecord“ pe un disc micro de 17 cm, în execuția Orchestrei de estradă a Radioteleviziunii și condusă de Sile Dinicu. Pe cealaltă față a discului renumita cîntăreață peruviană Yma Sumac interpretează „Chuncho“ (Iadul verde).

„**RECITAL YMA SUMAC**“ este un alt disc micro (de 25 cm) editat de „Electrecord“, care cuprinde cele mai aplaudate piese din recitalul dat la noi de Yma Sumac, printre care melodia încasă „Supay taki“, cîntecul peruvian „Marinera“ și cel bolivian „Hori Canastitai“.

AGENDA

„MUTTER COURAGE ȘI COPILII EI“, celebra dramă a lui Bertolt Brecht, a dat naștere unei autentice și valoroase opere cinematografice. Turnat după scenariul lui Peter Palitzsch și Manfred Wekwerth, filmul rezultat nu este o simplă fotografie a spectacolului. Marele merit al acestui film este că

permite milioanei de spectatori din toată lumea să vadă una din cele mai puternice opere dramatice ale epocii noastre, interpretată de către renumiții artiști ai teatrului „Berliner Ensemble“ în frunte cu Helene Weigel.

În fotografie: Helene Weigel într-un cadru din filmul „Mutter Courage și copiii ei“.

ACADEMIA GERMANĂ DE ȘTIINȚE DIN BERLIN împlinește cincisprezece ani de la reluarea activității după cel de-al doilea război mondial. Ea are contacte permanente cu 150 de membri corespondenți de peste hotare. În momentul de față, președinte al Academiei germane de științe din Berlin este filologul dr. Werner Hartke.

CUNOSCUTUL SCRITOR FRANCEZ MAURICE DRUON, autorul cărților de mare succes „Les rois maudits“ și „Marile familii“, se află în momentul de față în Uniunea Sovietică într-o călătorie pe care el o numește de „recunoaștere“, în vederea culegerii de material pentru o lucrare despre Rusia. „...Va fi o carte despre istoria națiunii și statului rus din cele mai vechi timpuri și pînă astăzi. Nu va fi nici roman, nici lucrare de cercetare științifică, nici monografie. Aș vrea să fie o „saga“ despre poporul rus — a declarat Maurice Druon.

IVAN DZERJINSKI ȘI MIHAIL ȘOLOHOV din nou împreună pe așful lui „Bolșoi Teatr“. În cinstea celui de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S., cel mai vechi colectiv muzical din U. R. S. S. a pus în scenă opera „Soarta unui om“. Dirijorul A. Melik-Pașev — artist al poporului — a orchestrat partitura operii în care pentru prima oară în istoria lui „Bolșoi Teatr“ apare acordeonul (baian).

CELEBRUL SCRITOR AMERICAN JOHN STEINBECK îl prevenea nu demult pe fostul candidat la președinția Statelor Unite, Adlai Stevenson: „Nu putem nădăjdui să facem din copiii noștri niște oameni cinstiți și buni atîta timp cît orașul, statul, guvernul și corporațiile preferesc mai mult intriga și minciuna decît onestitatea și adevărul. Peste tot numai escrocherie, Adlai, pe toate treptele“.

GIANNI RODARI, UN FOARTE IUBIT SCRITOR ITALIAN, a publicat de curînd cîteva microfabule cu multiple rezonanțe contemporane la adresa conspiratorilor împotriva păcii, din care reproducem pe cea de mai jos:

„Vulpea se afla în fața judecătorești, acuzată de furt.
— Am un alibi de nezdruincinat: în momentul acela mă aflam în cu totul alt cotef...
— Martori ai?
— Martorii i-am mîncat!...“

Bachus bea Galbenă de Odobesti

Trei dintre medaliile stațiunii din Odobesti

Că vița de vie este cunoscută și cultivată din faza copilăriei omenirii, nici nu mai încapă îndoială. Legende biblice, ale mitologiei greco-romane și ale altor mitologii ale antichității o dovedesc cu prisosință. Că și pe teritoriul țării noastre cultura viței de vie se afla la loc de cinste în antichitate, de asemenea se știe prea bine. Și vechii atenții pe care omul o acordă minunatului ampelos — cum denumeau grecii antici ciudata plantă a lui Dionysos — i se datorează mii și mii de pagini de literatură de toate genurile, scrise de-a lungul veacurilor, care adunate la un loc ar constitui o impresionantă bibliotecă.

De mii de ani în jurul vinului se poartă disputa: este el folositor sau, dimpotrivă, dăunător? Răspunsul a fost dat de savanții tuturor timpurilor: folositor — dacă e întrebuințat cu măsură, cât trebuie și când trebuie; dăunător — când măsura nu e păstrată. De la Hipocrate, vestitul medic grec din secolul al IV-lea dinaintea erei noastre, pînă la profesorul Alexander Fleming, descoperitorul penicilinei, găsim aceleași păreri. Hipocrate spunea: „Vinul este lucrul cel mai potrivit omului dacă, în stare de sănătate ca și în caz de boală, este administrat la timpul și la locul potrivit și în măsură justă, după constituția individuală”. Teza a fost reluată de atunci de nenumărați medici celebri. Ei, dar tocmai despre asta e vorba: despre măsura și condițiile în care vinul e consumat. Și tot cei vechi în legendele lor despre Bachus (Dionysos la greci) spun că zeul vinului ar fi descoperit un curpen gingaș de viță de vie, într-o zi, când se plimba pe o cărare undeva în Olimp. Plăcându-i înfățișarea plantei, a cules-o și a răsădit-o într-un os de pasăre. Planta dezvoltându-se și nemaiaivînd loc în osul de pasăre, zeul a transplantat-o într-unul de leu. Dar nici cu aceasta lucrurile nu s-au terminat: vița continuînd să crească, Bachus a fost nevoit s-o replanteze, recurgînd de astă dată la un os și mai mare — un os de măgar. De aceea — talmăceau anticii această poveste — cînd bei vinul cu măsură te simți vesel și ușor ca o pasăre în vînt; cînd măsura e ceva mai mare, în vine, în mușchi și în corzile vocale ți se strecoară forța leului; cînd ai depășit însă măsura, ajungi la stupiditatea măgarului...

OASELE LUI BACHUS AU UN TEMEI ȘTIINȚIFIC

Podgoreanul nr. 1 al antichității, veselul Bachus, nu e singurul care a căutat locul și condițiile cele mai bune de dezvoltare a viței de vie. Din toate timpurile și pe toate meridianele, cultivatorii viței — fără a recurge la oase de păsări — au căutat să afle care sînt solurile, condițiile pedoclimatice, soiurile care dau cele mai bune rezultate. Cantitative și, bineînțeles, calitative. Nu numai atît: cultivatorii viței de vie din toate timpurile au căutat cu înfrigurare, transmițîndu-și din tată în fiu cunoștințele dobîndite, metodele cele mai bune de transformare a strugurelui în vin. Începînd cu stoarcerea bobîței, continuînd cu fermentarea mustului, cu priticirea și limpezirea vinului și terminînd cu păstrarea și învechirea lui.

Căutările, de-a lungul veacurilor, au dus la acumularea unei experiențe ce constituie în zilele noastre acea zestre a specialiștilor din domeniul viticulturii și al vinificării pe care știința o denumește ampelografie.

La noi în țară, acest domeniu al științei nu prea avea cu ce să se laude. Deși în urmă cu aproape un veac savantul progresist Ion Ionescu de la Brad preconizase să se înființeze cel puțin o școală de viticultori pe dealul Sabra din Odobesti, aveau să mai treacă multe decenii, filoxera avea să desființeze literalmente podgorii întregi, viticultura avea să decadă în mare măsură, ajungîndu-se la una din cele mai scăzute producții la hectar din lume — pînă cînd se va fi întreprins ceva în acest domeniu. Și acest ceva a fost un lucru mai puțin decît modest: înființarea unei școli de viticultură la Odobesti, care și-a început activitatea ca școală elementară viticolă acum 60 de ani — în 1901. Despre o activitate de cercetare științifică încă nu putea fi vorba. Dar moștenirea lui Ion Ionescu de la Brad a fost păstrată cu sfințenie de oamenii noștri de știință. Luptînd cu indolența guvernelor burgheze, străduindu-se să curme starea de decădere a viticulturii noastre — care ajunsese la producții medii de numai 1.000-2.000 kg struguri la hectar — oamenii noștri de știință progresiști au izbutit

să smulgă, în cele din urmă, acum 25 de ani încuviințarea înființării unei stațiuni experimentale viticole. Ea a luat ființă acolo unde o visase și Ion Ionescu de la Brad la poalele dealului Sabra, la Odobesti.

DE LA CÎTEVA GHIVECE LA 324,5 HECTA

Înființată acum un sfert de veac, în toamna anului 1936, stațiunea n-a fost învrednicită fi dotată din partea guvernanților burgheze decît cu două odăi amărîte în localul gimnaziului mixt și cu un laborator primitiv — cadrele — doi cercetători; teren pentru culturi experimentale — cîteva... ghivece. Ab după patru ani primitiva stațiune a izbutit să obțină fondurile cu ajutorul cărora s-a achiziționat o vie de... 3,5 hectare.

Acesta a fost începutul. Mai rău decît vitreg — totuși mai bun decît în alte regiuni ale țării, stațiunea din Odobesti neavînd România acelor vremuri altă „colegă” decît sora sa mai tînără din Drăgășani.

După 23 August 1944, acordînd o deosebită atenție muncii de cercetare științifică în domeniul viticulturii și răspîndirii metodei de muncă, partidul a trasat sarcini reorganizării celei mai vechi stațiuni experimentale viticole din țară, dotării ei cu o bază

ehnico-materială corespunzătoare, îndrumă-
ii ei științifice. Astăzi stațiunea dispune de
24,5 hectare, are 4 sectoare de activitate
ototate cu laboratoare moderne și alte mijloace
ehnico-materiale necesare (un centru mo-
lern de vinificare, depozite, utilaj etc),
ste încadrată cu o armată întreagă de ingi-
eri și tehnicieni, enologi, laboranți, biologi.
Centrul școlar viticol, afiliat stațiunii, cu-
rinde o școală profesională viticolă și o
coală tehnică de maiștri viticoli, care dau
viticulturii noastre numeroase cadre bine
pregătite.

Munca de 25 de ani a stațiunii și mai ales
ea depusă în ultimii ani, de când face parte
din complexul de stațiuni al Institutului de
cercetări hortiviticolă al Ministerului Agri-
culturii, a dat rezultate bune. Ele se con-
cretizează în recoltele sporite la hectar obți-
nute; în organizarea a cinci laboratoare, a două
puncte experimentale, a 18 puncte de sprijin
demonstrative cu 49 de loturi viticole și
cinci loturi vinicole în gospodării agricole
de stat și colective din regiunile Galați și
Bacău (unele din ele au obținut recolte re-
cord, cum este, de exemplu, G.A.S. Florești,
care a realizat pe lotul demonstrativ o recoltă
de struguri la hectar de zece ori mai mare
decît pe vremea burgheziei); în răspîndirea
unei experiențe, prin împărtășirea rezulta-
telor obținute în masa viticultorilor din
regiune.

COLECȚIA ODOBEȘTEANĂ DE MEDALII

Mai există un sector de activitate în care
stațiunea a repurtat succese importante.
Disponind de o suprafață de 100 de ori mai
mare decît aceea pe care o avea acum 20
de ani — stațiunea are și un puternic sector
de producție care are sarcina de a vinifica
și valorifica recolta obținută din podgoria
care ocupă o suprafață de 107 hectare vie pe
care (restul de 38 ha sînt plantații tinere și
pepiniere).

Pe această suprafață s-a ajuns — cum ară-
m mai sus — la o recoltă medie cam de
zece ori mai mare decît recoltele medii obi-
nuite în urmă cu două decenii. Dar aceasta
nu era singura sarcină a stațiunii; de aceeași
importanță era și calitatea vinului obținut
din asemenea recolte. Și cercetătorii de la
Odobeshti nu au fost mai puțin perseverenți
nici în acest domeniu. Selectînd soiurile,
cultivîndu-le, recoltîndu-le și înfăptuind vini-
ficarea cu mijloacele științifice cele mai avan-
tate, cercetătorii de la Odobeshti au izbutit
să realizeze în cursul ultimilor ani numeroase
performanțe. La concursurile naționale, ca
și la numeroase concursuri internaționale,
vinurile produse de stațiunea din Odobeshti
au obținut zeci de medalii de aur și argint.
Mermitul, Merlot-ul, Muscat-Ottonelul, Fe-
easca neagră, Rieslingul și alte soiuri pro-
duse aici au totalizat vreo 30 de medalii și
medii I la aceste concursuri.

Motiv de satisfacții?

Desigur. Însă nu totale. Nu totale, pentru
că în podgoriile Odobeshtiului, ale Panciului,

Jariștei, Coteștiului, Nicoreștiului, Ivestiului
și ale celorlalte localități vestite prin viile
lor din această regiune, soiurile de mai sus
nu ocupă suprafețe prea mari, producția lor
nu reprezintă o pondere prea mare în produc-
ția totală a regiunii. Există și există însă un
soi cultivat pe cea mai largă scară și cu o
producție mare. Este un soi ce dă producti-
vitate mare, dar al cărui vin a fost considerat
dintotdeauna ca un vin de calitate inferioară.
Este „Galbena de Odobeshti”. Spre aceasta
și-au îndreptat în mod deosebit atenția
cercetătorii.

CE E CU „GALBENA DE ODOBEȘTI”?

De unde e originar soiul „Galbena de Odo-
beshti”? Cine l-a adus și l-a răspîndit în re-
giune? Cum a fost el selecționat?

La aceste întrebări nu se poate da decît
un singur răspuns: el este o creație a cultiva-
torilor de viță de prin partea locului care,
avînd o veche tradiție, în decursul veacurilor
au selectat ei înșiși soiurile cu care au avut
de-a face.

De cînd se cultivă vița de vie pe aici, nu
se știe. În orice caz, de multe sute sau chiar
mii de ani. O mărturie o constituie și mila-
narul lin din piatră aflat la Muzeul de etno-
grafie din Focșani, pe care-l prezentăm într-o
fotografie în această pagină. În ce privește
Odobeshtiul, unele izvoare istorice vorbesc
că așezarea ar fi datînd din anul 1306.
Dimitrie Cantemir apreciază — în „Descrip-
tio Moldaviae” — vinurile din Odobeshti ca
printre cele mai renumite, alături de cele din
Cotnari și Fălciu. Aceste vinuri duceau de-
parte peste hotare faima podgoriei. Și astăzi
mai ființează în Odobeshti zidurile bisericii
„Cazacii”, ridicată la vechele 1777 de către
cazaccii ce veneau aici cu regularitate pentru a
cumpăra vin; și tot în bună stare se află și
„Beciul domnesc”, zidit în piatră ponce
pentru domnitorul Mihai Sturza acum mai
bine de 120 de ani. Tarigradul și Odesa,
Viena și Cracovia cunoșteau și ele, cu veacuri
în urmă, faima podgoriilor din Odobeshti.

Nu se poate — și-au spus în zilele noastre
cercetătorii — ca soiul de strugure cel mai
răspîndit ce a fost creat de-a lungul secolelor
într-o podgorie cu asemenea renume să nu
ajungă să dea altceva decît banalul vin de
masă autohton! Depinde cum îl lucrăm!

După cîțiva ani de cercetări și experiențe,
încrederea specialiștilor din Odobeshti în
vinul lor s-a dovedit justificată: anul acesta,
cînd stațiunea își sărbătorește un sfert de
veac de activitate, ea a repurtat și cel mai
mare succes: „Galbena de Odobeshti” a obținut
medalii de aur la două concursuri internațio-
nale (La Liublijana și la Erfurt). Este o
consacrare pe plan internațional a celui
mai răspîndit soi din cea mai mare podgorie
a țării și, în același timp, o răsplată a efor-
turilor perseverente ale cercetătorilor din
Odobeshti, a căror încăpățînată încredere în
comuna „Galbena” s-a dovedit întemeiată.

... E vorba de aceeași „Galbena” care se afla
dintotdeauna pe masa simplă a podgoreanului
din Odobeshti, dar care a fost tratată și pre-
lucrată cu mijloace științifice.

TOAST DE ÎNCHEIERE

Închinînd un toast în cinstea medaliatei
de la Odobeshti și a realizatorilor ei, nu putem
să le urăm decît: „La mai mare!” Adică: o
cît mai bogată colecție de medalii pentru
soiul autohton odobeshtean și o cît mai bună
valorificare a bogatelor recolte de „Galbena”
din podgoriile regiunii Galați. Adică: vin
foarte bun, dar nu numai foarte bun, ci și
foarte mult.

... E drept că o asemenea urare care vor-
bește și de cantitate ne amintește de lucrul
cu care am început acest articol: străvechea
dispută cu privire la faptul dacă vinul este
tonic sau toxic, folositor sau dăunător.

În ce ne privește, desigur că și noi recoman-
dăm băutul cu măsură. Deși trebuie să re-
cunoaștem că atunci cînd ai în față noua
„Galbena de Odobeshti” e destul de greu să
mai păstrezi măsura...

Nici Bachus în persoană nu știu dacă s-ar
putea opri la faza osului de leu.

V. SAVIN

Fotografiile autorului

Două piese din Muzeul de etnografie din Focșani,
care atestă vechimea viticulturii pe aceste meleaguri.
Linul din piatră, găsit pe teritoriul G.A.S. Cotești,
are o vechime milenară. Strugurii se introduceau în
cavitatea scobită într-un capăt al linului și se zdro-
beau cu uriașa ghiulea de piatră ce se vede alături;
mustul se scurgea prin canalele săpate pe suprafața
pietrei (fotografia de sus). Celălalt lin, cioplit în lemn
(fotografia de jos), a mai fost folosit și pînă în zilele
stăpînirii burgheze; în acesta, strugurii se storceau
cu picioarele.

Vedere panoramică a stațiunii experimentale viticole
din Odobeshti. Cît vezi cu ochii se întinde podgoria
stațiunii, iar din poalele pînă în vîrfurile dealului Sabra,
lădăurile — laboratoare, crame, stația de vinificare, di-
verse construcții anexe — și, subteran, hrubele care,
bineînțelese, nu pot fi văzute în fotografie.

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

Vizitați
la librăria „Cartea rusă”
din București, calea Victoriei nr. 42

„BAZARUL CĂRȚII SOVIETICE”

Deschis zilnic
între orele 9-13 și 16,30-20.
Bogat sortiment de cărți.

E BINE SĂ ȘTIM!

Cuvinte obișnuite care au fost
nume de persoane

Surprinde la prima vedere, și totuși este un fapt verificat, că nume proprii (de localități, de popoare și chiar de persoane) constituie originea unor substantive comune. Tehnicienii știu foarte bine lucrul acesta: la un congres internațional care a avut loc în 1881, o serie de unități de măsură din fizică au fost „botezate” după numele unor savanți celebri. Cuvintele amper, coulomb, farad, joule, ohm, volt sînt derivate de la numele lui Ampère, Coulomb, Faraday, Joule, Ohm, Volta. Spunem astăzi „cinci amperi”, „saptezeci de volți” etc., ca și „cinci metri” sau „saptezeci de kilograme”.

Dar nu numai în terminologia tehnică există astfel de cuvinte. Mai întîi iată unele care provin tocmai din antichitate: academie și liceu. În limba greacă veche, Akademia înseamnă „grădina lui Akademos” și în această grădină din Atena era instalată școala condusă de filozoful Platon. Imprimulînd numele grădinii, școala lui Platon s-a numit și ea „Akademia”. Lykeion, nume propriu, era în același timp numele scolii de la Atena unde profesa Aristotel (sec. IV î.e.n.); de aici cuvîntul modern liceu, existent în multe limbi europene. Zece de „academii” și mii de „licee” au reprodus și reproduc pînă în zilele noastre aceste denumiri străvechi devenite simbolice, la origine nume proprii.

Să facem un salt în timp pînă în Evul Mediu, pentru a lămuri cuvîntul atlas (geografic). Se știe că Atlas e numele unui personaj mitologic, pe umerii căruia cei vechi credeau că se sprijină cerul. Ei bine, în 1595 a apărut o culegere de hărți pe coperta căreia era desenată în mod simbolic imaginea eroului Atlas. De atunci încoaace s-au numit „atlase” toate volumele cu conținut asemănător celui publicat acum aproape patru veacuri.

Tot în secolul al XVI-lea s-a născut și cuvîntul bursă (comercial). O familie de mari negus-

tori venețieni, della Borsa, se stabilise în Flandra. Locuința lor, casa „Borsa”, a devenit sediul primei „burse” a lumii. În sfîrșit, un exemplu din istoria muzicii. Un fabricant de instrumente muzicale, Sax (1814-1894), a construit un fel de trompetă a căreia contemporanii i-au zis „glasul lui Sax”, împechind numele inventatorului cu cuvîntul grecesc jonc „glas, sunet”. Și astfel s-a născut cuvîntul saxofon.

Sorin STATI

FAPT DIVERS LA PARIS

Paris. În vechiul spital Salpêtrière, pavilionul Pinel. Aici locuia Jean Bournel, elev infirmier, în vîrstă de douăzeci și cinci de ani. Zidurile pavilionului, bătrîne și reci, au înăbușit nenumărate drame. Se spune că multă vreme bolnavele mintale socotite incurabile erau aduse aici, în pavilionul Pinel, și vîrîte în lanțuri pe toată viața. Multe din ele erau devorate de vil de șobolanii uriași ce mișunau în subsolul acestei vechi fabrici de praf de pușcă, devenită spital. Leafa de mizerie a elevului infirmier, lipsa iremediabilă de locuință, ca și chiriile uriașe, l-au silit să solicite un locoș de dormit în spital. S-a socotit fericit cînd, în sfîrșit, i s-a permis să folosească unul din micile compartimente din pavilionul proaspăt spoit și împărțit prin pereți de lemn în cuști, și — oh! mai ales — încălzit.

Dar iată că Jean Bournel a cunoscut-o întîmplător pe Christiane. Christiane? Ce-aș putea spune despre ea? Avea douăzeci de ani.

Venise de la țară. Găsise o slujbă de cameristă. S-au văzut, s-au plăcut, apoi s-au iubit și — firese — s-au căsătorit. Dacă unei femei poți să-i spui soție chiar și sub un pod — cum ar fi unul din acelea care leagă malurile Senci — atunci cînd un copilăș își spune „tată” trebuie să ai cel puțin un acoperiș de casă.

Înțelegători în fața dificultăților nerezolabile ale tinerei perechi, tovarășii de muncă ai lui Bournel — ei înșiși împovărați de necazuri — au acceptat să se facă complicii la o încălcare a stricteții regulamentului, permițînd tinerei perechi să locuiască clandestin într-una din camerele-carcere ale pavilionului.

S-ar fi părut că acest compromis între drepturi și nevoi ar fi o soluție. Provizorie, e drept, dar oricum... Și mai ales cînd te silești, ba oțdar și reușești, să nu te gîndești la ziua de mîine... Ei, dar mai era și Eveline.

Eveline? Da, o fetiță în vîrstă de două luni care, deși admisă în cămăruță de aceeași tovarăși

de muncă îngăduitori, a început să facă scandal la fel cum făcuse în urmă cu două luni, în primele clipe cînd s-a înfîlnit cu viața.

★

Parisul e scufundat în ceață. Vîntoasele mătură bulevardele, urmărind înverșunate fiecare frunză lepădată din subsuoara crengețelor înfrigorate și scutură cu furie castanii văduviți de rod. E frig afară. În pavilion e cald și-n cuibul lor, mare cit să-l cuprinzi în brațe, e atît de bine, de plăcut! Aici ești ferit de vîntul ce-ți ciocănește coborî în ferestre...

Dar Eveline... Ah, pruncul căruia nici simțul mamei, nici susoțelile, cîntecele de leagăn șoptite la ureche și-n surdina și nici chiar (tîstuielile din ce în ce mai nervoase ale vecinilor din pavilion nu-i pot ogoi plînsul.

O noapte, două, cinci, zece. Vremea e tot mai urîță. Cotoanele, sub-podurile și sălile de așteptare din gări sînt disputate pînă la ultimul centimetru disponibil.

O lună, două... Vecinii sînt tot mai tăcuți, mai posomorîți, și în privirile lor încărcate de reproș poți citi nopțile nedormite.

Soții Bournel trebuiau să aleagă: ori copilul, ori cămăruța și slujba. Tragedia consta numai

în faptul că nu se puteau lipsi de nici una.

Un proverb de demult pretinde că există și un „înger” al săracilor. Poate chiar el le-a trimis ideea să acopere cu un platurcă gura micuței Eveline.

Plînsul strident, ascuțit, s-a muțat, gîlglit, înăbușit.

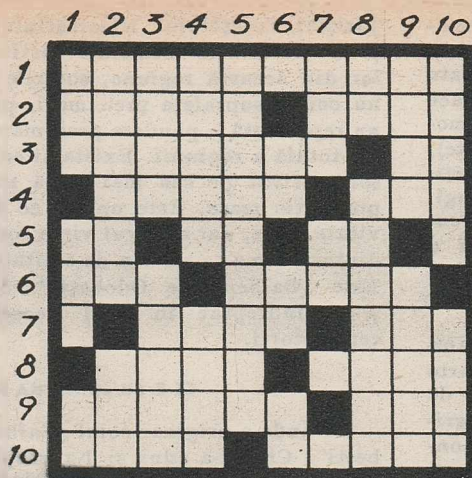
O zi, două, cinci... Într-o dimineață, părinții pruncului, ca și vecinii din „salon” s-au sculat mai odihniți, mai bine dispuși. Dormiseră nederanjați, netulburați. Să se fi obișnuit fetița să nu mai plîngă noaptea? Nu. Eveline murise. Murise asfixiată sub platurcele care îi luase respirația și viața...

★

Nu v-am vorbit de scumpetea crescîndă a alimentelor din Franța, nici de concedierile din fabrici sau despre cheltuielile uriașe pentru războiul din Algeria, sume fantastice cu care s-ar putea asigura nu numai un acoperiș dar și patru pereți ospitalieri tuturor celor fără de locuințe, precum și școlii elevilor care fac lecțiile în cîmp deschis...

V-am vorbit doar despre Jean. Christiane și Eveline. Adică despre o dramă simplă, fapt divers la Paris.

Maria ARSENE

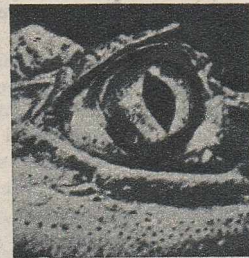
TONUL FACE... MUZICA

ORIZONTAL: 1) Armonie. 2) Instrumente de suflat — Examen... vocal. 3) Maeștri în fluier — Zece împărțit la doi. 4) În doi, trei și patru timpuri — Poate fi și liric. 5) Cîntec de trompetă — Ape! — Inceput de sunet! 6) În orice notă! — A ataca, în materie de muzică. 7) A crea o... tocată — Document la operă. 8) Note mari — Voce în cor. 9) Suită — Răchită. 10) Un rege din opera lui Shakespeare — Liră.

VERTICAL: 1) Marcă de automobil — Face muzica — Ulpiu Lascăr. 2) La normă — Interjecție. 3) Tobă sucită — A lua. 4) Ales — Producător de in. 5) Se învață după... URECHE. 6) Bir! — Poftim — Alexandru (abr.). 7) Arbori desfrunziți — Liniște! 8) Re! — Bate toba. 9) Gama — Interpret în „Nunta lui Figaro”. 10) Frumoasa cîntată de Offenbach — Timpan muzical.

Dezlegarea jocului „VERDI”, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Cavalletti — Nap. 2) Viena — U — Opera. 3) Adi — Veneția — R. 4) Ra — Pireu — Spoi. 5) T — Rigoletto — S. 6) Ernani — Reală. 7) Ta — Va — A — M — Ema. 8) Dae — Alvar — Nt. 9) Lad — Hugo — Duet. 10) Amon — A — Ib — Ari. 11) Serov — Lear — Il. 12) Asafiev — Luisa.

PATRU
GHICITORI
FOTO-
GRAFICE

CE ESTE
ACESTA

- I. 1) Ochi hipopotam?
2) Ochi maimită?
3) Ochi morsa

- II. 1) Ochi insect
2) Ochi pește?
3) Ochi crocod

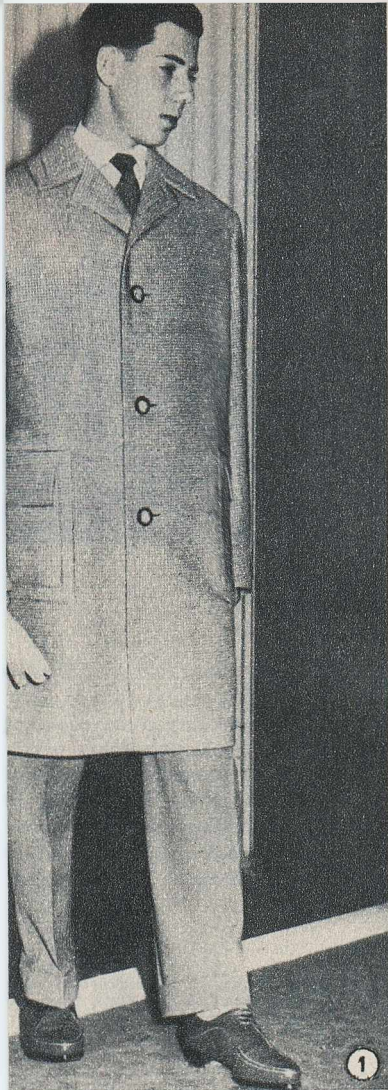
- III. 1) Ochi șarpe?
2) Ochi girafă?
3) Ochi tigră?

- IV. 1) Ochi bufniță?
2) Ochi liliac?
3) Ochi vizuță?

MODA

Pardesie pentru adolescenți și bărbați

Ce e nou în moda de toamnă pentru bărbați?

Răspunsul îl dau modelele de confecții pentru bărbați din colecția prezentată recent de Fabrica de confecții și tricotaje București, modele care îmbină eleganța cu sobrietatea și confortul.

Hainele și pardesiile, mai scurte ca în anii trecuți, au o croială dreaptă, lejeră, cu umerii moderat vălutați (uneori chiar nevălutați). Stofele sînt de preferință pline; tuiduri, stufe din păr de cămilă și pentru ocazii — covercot sau gabardină.

În fotografiile noastre prezentăm cititorilor cîteva sugestii pentru pardesiul de toamnă:

Reușit este acest pardesiu pentru adolescenți (foto 1) din stofă discret cadrilată. Croiala sport este accentuată prin buzunarele de format mare, aplicate, și prin gaica de la mîneacă. Lungimea: deasupra genunchiului.

Pentru băieți, creatorii de modele propun acest călduros demi din stofă mai plină (foto 2). E încheiat la două rînduri de nasturi și strîns pe talie cu cordon.

Confectionat din gabardină, acest pardesiu bărbătesc (foto 3) prezintă lungimea modernă: pînă la genunchi. Are croiala clasică, lejeră, și se încheie la un rînd, cu trei nasturi.

TOAMNA ÎN DELTA DUNĂRII (II)

Vînați cocori...

Îi găsiți toamna în Delta în număr mare. Ei sosesc aici pe la sfîrșitul lui august și pleacă spre sud la sfîrșitul lunii octombrie.

Locurile lor de popas în Delta sînt situate — în linii mari vorbind — între mare și Razelm, între brațul Sf. Gheorghe și lacul Sinoe. Locuri de mare concentrare a cocorilor sînt grindurile Țigănușul, Leahova, Sarinasuf, Calica, Matfac, Grindul Lupilor și lacul Sinoe.

Dimineața, în zori, cocorii pleacă spre cîmpia deschisă, întotdeauna pe aproximativ același drum. Distanțele la care se deplasează variază de la cîteva sute de metri pînă la 50 km. Pe cîmp se așază numai după ce au cercetat îndelung terenul. Pe inserat se înapoiază iar la locul de dormit, de obicei același.

Îi puteți vîna la pîndă (camuflaj perfect!), în drumurile de trecere seara și dimineața, sau prin apropiere, cînd se află pe cîmp. Aproximarea pînă la distanța de fragere trebuie s-o faceți cu multă prudență, deoarece sînt foarte atenți și-și aleg numai locurile deschise, cu vedere largă în jur. Deci, înaintați tîrîș sau, dacă aveți șansa ca o turmă de oi să pască prin apropiere, folosiți-o.

Mai practic este sistemul de a vă informa cît mai bine asupra locurilor unde vin ei de obicei; instalat și camuflaj din vreme, avînd ca momeală doi-trei cocori împăiați și așezați în poziții firești (ca și cum ar ciuguli iarba sau griul), veți determina staturile să se așeze

pe aproape. Și atunci: tir rapid, fiindcă ei descoperă imediat înșelătoria.

Vă recomandăm: nu vînați la locurile lor de dormit (dorm foarte grupați și la orice zgomot ridică toți capetele — deci cu un foc faceți un masacru); asigurați-vă posibilitatea conservării cîrnii, vremea fiind călduroasă încă pînă la plecarea lor; cînd vînați în baltă nu plecați fără barcă; cînd sînt în grup, nu trageți la nimereală: veți reuși să răniți mulți cocori dar să doborîți, nici unul (distanța dintre doi cocori este de cîteva ori mai mare decît corpul păsării).

I. CÎRCIU

EDUCAȚIE PENTRU TOATE VÎRSTELE

Somnoroșilă

Tovarășe de la revistă, Deși mi-e rușine, trebuie să recunosc: sînt un somnoroș! Așa îmi spun și părinții, și colegii la școală. Aș vrea să dorm tot timpul. Uneori adorm cu capul pe bancă. Și sînt doar elev în clasa a II-a. De altfel mă cunoașteți și dumneavoastră. M-ați văzut noaptea trecută la restaurantul „Moldova”. Moștiam cu capul pe masă. V-ați uitat foarte supărat la mine și ați spus ceva tovarășei care vă însoțea. Desigur, nici dumneavoastră nu vă plac somnoroșii.

Este adevărat: mi-e tare somn. Aș vrea să dorm tot timpul. Fără îndoială, asta e o dovadă le lenevie. Așa spunea tătucu”. El m-a poreclit Somnoroșilă și porecla a prins. Somnoroșilă îmi pun acum toți din familie. Și eu e dau dreptate. Nu este plăcut ă ai un copil somnoroș. Dar e-i de făcut? Și părinții mei nă iubesc atît de mult! Nu se luc nicăieri fără mine. Îi însoțesc todeauna la vizite, la restaurant, la spectacole. „N-aș avea nici o plăcere de distracție, aș fi ot timpul cu gîndul la copil — pune mămica. Are timp să loarmă dimineața, că se duce lupă-amiară la școală...” Și am credeți că răspund eu la itta dragoste? La petrecere adorm un și — pînă la urmă — trebuie ă mă ducă acasă în brațe. Și u sînt chiar atît de ușor. „Ca pe un copil mic! — zice tătucu”, supăat. Coșogea elev în clasa a II-a. Mi-a rupt mîinile. Zi-i Somnoroșilă și pace!” Mie-mi vine ă mă ascund sub pat de rușine.

Ba uneori îi pun în situații și vai neplăcute. Într-o seară ne-a prît pe stradă o tovarășă cu ărul alb și le-a făcut morală părinților mei că de ce mă trag upă ei la ora 11 și jumătate noaptea și că la vîrsta mea ar rebui să fiu în pat de la ora nouă eara. Părinții mei s-au supărat are de tot și au poftit-o să nu e dea lecții. Și aveau dreptate. Înt e vinovați dacă au un copil omnoroș? Un Somnoroșilă?

— Cîte ore dormi tu, Liviu? — m-a întrebat tovarășa învătătoare.

I-am spus că dorm destul. Și este adevărat. Chiar dacă mă culc tîrziu, dorm opt, nouă ore. Mă trezesc tot tîrziu.

În ultimul timp mă doare adeseori capul și nu pot să-mi fac lecțiile. Nu mai am nici chef de joacă. Aș vrea să dorm tot timpul. Dar cînd pun capul pe pernă — curios lucru! — mi-e foarte greu să adorm.

Ne-am dus și la doctor. Cînd intrăm, ce să vezi? Doctorul era chiar tovarășa aceea cu părul alb care ne oprise pe stradă. M-a pus să-i povestesc la ce oră m-am culcat în fiecare seară. Apoi m-a poftit afară și a rămas numai cu mama. N-am auzit ce i-a spus, dar vorbeau ca oamenii foarte supărați. Probabil că nici dînei nu-i plac somnoroșii. Dar de ce s-o certe pe mama pentru mine? Doar eu sînt Somnoroșilă, nu mama!

Tovarășe, vă întreb pe dumneavoastră: din ce să vină că sînt așa de somnoroș? Mămica zice că din naștere, tătucu e de părere că din lenevie, mătușa Saveta crede că din cauză că sînt bolnav „de glandă”, iar tovarășa doctor i-a spus mamei foarte supărată: „L-ați împins la nevroză pentru că nu respectă regimul de viață corespunzător vîrstei!”

Oricum, e foarte neplăcut să ai un copil somnoroș.

Liviu zis și Somnoroșilă
Pt. conf. Sen ALEXANDRU

RĂSPUNSURI LA GHICITORILE
FOTOGRAFICE DIN PAG. 20:
I—2; II—3; III—2; IV—1.

**COLȚUL
COSMETICIENEI**

Nu uitați...

1) Uleiul de ricin are proprietatea de a activa creșterea genelor. Folosiți formula: acid galic 1 gr; vaselină 10 gr; ulei de ricin 4 gr; esență de lavandă 2 picături.

2) Băile de untdelemn cald întăresc unghiile. Durata băii: 10-15 minute — timp de 30 de zile. Se mai recomandă badijonările unghiilor cu iod alb de 2-3 ori pe săptămîină.

3) Pentru a se înlătura roșeața nasului se aplică în fiecare seară, timp de 5 minute, comprese cu apă caldă în care s-a pus puțin bicarbonat de sodiu. Apoi se aplică loțiunea: alcool camforat 30 gr; acid salicilic 0,50 gr.

4) Pentru a înlătura urmele oboselii pe obraz, spălați-vă fața cu o infuzie de tei; odihnește feșturile și dați prospețime tenului.

5) Carțofii fierți frăgezesc și albeșc pielea mîinilor. Fierbeți carțofii ca pentru pireu, apoi sfărîmați-i și frecați-i cu puțin lapte; adăugați cîteva picături de apă de flori. Masați bine mîinile cu această pastă, aplicînd-o în felul în care se îmbracă o mînușă. Spălați-vă cu apă călduță și ungeți cu puțină cremă.

Georgeta MĂLIN

DE VORBĂ CU MEDICUL

Narcoza electrică

Electricitatea are astăzi extrem de numeroase utilizări în medicină, nu numai în scopuri diagnostice dar și ca mijloc de tratament. Astfel: ionizările, masajul electric, electroșocul, electrocoagularea, stimularea electrică a inimii oprite etc. sînt mijloace de tratament foarte răspîndite și folosite.

Pe de altă parte, curentul electric își găsește mereu noi aplicații în medicină. În acest sens, una dintre metodele cele mai interesante și promițătoare, cu multiple aplicații, este electronarcoza.

Dacă se trece un curent electric (avînd anumite caracteristici) prin creier, cu ajutorul unor electrozi puși pe temple, apare în cîteva minute o stare de somn foarte asemănătoare somnului obișnuit, normal. Somnul produs în acest fel este egal și liniștit, iar trezirea este la fel de ușoară și rapidă ca și adormirea.

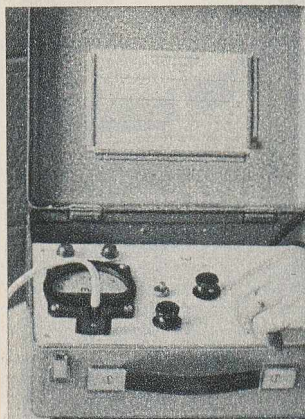
Somnul electric are o serie

de avantaje importante față de cel provocat de somnifere: este complet lipsit de orice efecte toxice; poate fi controlat și dirjat în permanență sau întrerupt în orice moment; nu lasă nici un fel de efecte la trezire etc. Pe această bază, somnul electric este folosit cu succes de cîteva ani în spitale, în special în două direcții: fie pentru prelungirea somnului natural — ca mijloc de tratament a unor boli cu ajutorul somnului (somnoterapie), fie ca mijloc de combatere, corectare și tratament a tulburărilor de somn.

Dar electronarcoza? Se știe că narcoza nu este în fond altceva decît un somn foarte profund, care face ca bolnavul să nu simtă durerile sau alte senzații neplăcute ce se produc în cursul operațiilor. Numeroase speranțe au fost puse în posibilitatea realizării unui procedeu de narcoză electrică, date fiind importanțele sale avantaje față de metodele folosite în prezent, bazate exclusiv pe mijloace chimice. Această posibilitate însă s-a lăsat mult timp așteptată. Au existat mari dificultăți în realizarea unei profunzimi suficiente a somnului, care să permită efectuarea de operații în condiții satisfăcătoare.

În ultimul timp, ca urmare a numeroase și stăruitoare eforturi (în unele laboratoare s-au făcut cercetări pe animale timp de 5-6 ani), s-a ajuns să se stabilească caracteristicile necesare ale curentului electric și procedeele de aplicare pentru a obține o stare de narcoză convenabilă.

În cursul acestui an au fost făcute chiar și primele operații pe om sub narcoză electrică și ele s-au desfășurat în condiții bune. Acesta este însă de fapt doar un început; metoda urmează să fie perfecționată, promițînd să devină o armă importantă în arsenalul medical al luptei contra durerii.

Aparat medical, portabil, pentru electrosonn.

Dr. A. FABIAN

ÎN PARCUL LINIȘTIT DIN BERLINUL OCCIDENTAL

Repetenții

de Nicolae MINEI

Parcul e frumos și bine întreținut. Dar mai ales e liniștit. Nefiresc de liniștit pentru Berlinul occidental, care e unul din cele mai agitate, mai frământate și mai zgomotoase orașe ale lumii. Aici însă, în acest ceas de după-amiază tirzie, când nu mai e zi dar nici încă seară, nu se aud decât murmurul Sprei, strigătele subțiri ale copiilor și câte o voce dojenitoare de mamă sau guvernantă. Adie un vânt moale, care zbirlește în treacăt frunzele abia ieșite din muguri ale copacilor.

Deodată o explozie de voci sfîșie tihna

parcului. Sună ca un „ooo...“, care revine mereu la intervale scurte, rostit de glasuri bărbătești țipătoare și stridente. „Ooo...“, „ooo“... Și pe urmă: „ai...“. Și din nou: „ooo...“.

Aleea face o cotitură și mă aduce brusc în imediata vecinătate a locului de unde vine zgomotul. E o peluză largă, pe care s-au adunat câteva sute de oameni. Sînt numai bărbați. Stau în picioare, în șiruri rectilinii

și rigide, umăr lîngă umăr, cu brațele lip de corp, ca și cum... da, ca și cum ar alcă o unitate militară, pe cîmpul de instrucție. Componenții ei sînt însă îmbrăcați civil (elegant!) și, în loc să execute mișcările p văzute în regulamentul de instrucție, st smirna, cu privirile îndreptate spre o tribu improvizată, și scot din cînd în cînd st gâte de aprobare: „Hoooch!“, „Hoooch „Heiii!“.

„Crucea de fier“ decorează nu numai piepturile bombate ale militaristilor vest-germani, ci și vulturul — sin agresiv al celor care visează la o nouă conflagrație mondială. În ghearele sale vulturul de la Bonn ține nu numai provinciile poloneze Silezia. Iar la tribună, cancelarul revanșard Adenauer.

Nu, nu e „Hitlerjugend“. E „Adenauerjugend“. Ce deosebire? Nici una! Băieții pe care îi vedeți în primul plan al fotografiei sînt destinați de militaristii vest-germani să lupte — și să moară — într-o nouă aventură militară, la fel de lipsită de perspectivă ca și aceea a lui Hitler.

ea mă conduce în apropierea tribunei ate de microfoane. În spatele ei șed domni cu spinările țepene, ca turnate fontă. Al șaptelea în schimb, care vorbesc, gesticulează abundent. Din timp în timp se izbește cu pumnii în piept, cu atita de parcă acolo s-ar ascunde dușmanul cel mai înverșunat.

Te opresc și ascult. Deși am pierdut începutul discursului, nu e greu să înțeleg despre vorba: „De acolo vine primejdia, primejdia, primejdia comunismului — țipă diferențiarul și îndreaptă arătătorul spre stânga sau spre ceea ce-și închipuie el că e țipătorul. Într-acolo am lansat atacul și acum acolo îl vom mai lansa! („Hoooh!“ — urlă în timp ce se adună). Noi, foștii ofițeri ai Wehrmachtului, simțim gata să reîmbrăcăm uniforma noastră și să ne conducem la victoria finală („Heiil!“). Da, da, razi, revanșa ne așteaptă și de data asta vom scăpa din mână” („Heiil!“).

Discursul continuă... „Regiunea sudetă trebuie să redevină germană... Niciodată, nici din noi nu va recunoaște frontiera Oder-Neisse... Răsăritul a fost și va fi spațiu german...”

Un tirziu, cu obrajii congestionați și un zgomot de spumă la colțul buzelor lui Hitler, vorbitorul își încheie cuvântarea și se așază la masă. În aceeași clipă, se ridică unul dintre domnii țepeni și se îndreaptă spre microfoane. Peste gît, petrecută ca un războinic, are o panglică lată, galbenă-roșie-neagră. La capătul ei atâră un obiect greu din metal negru. E „Crucea de fier”. Cea mai mare distincție militară nazistă se bălăncuiește cu trufașă ostentație pe pieptul bombardierului ei își lipește gura de microfoane și o dizează. Dar aria pe care o cântă, șit și cazon, nu vorbește nici de dragoste, de noapți cu lună: ea are aceeași temă ca discursul predecesorului său, cu puține, foarte puține variații. „Nimicirea comunismului...”, „Istoria istorică...”, „Răsăritul aparține Germaniei...”

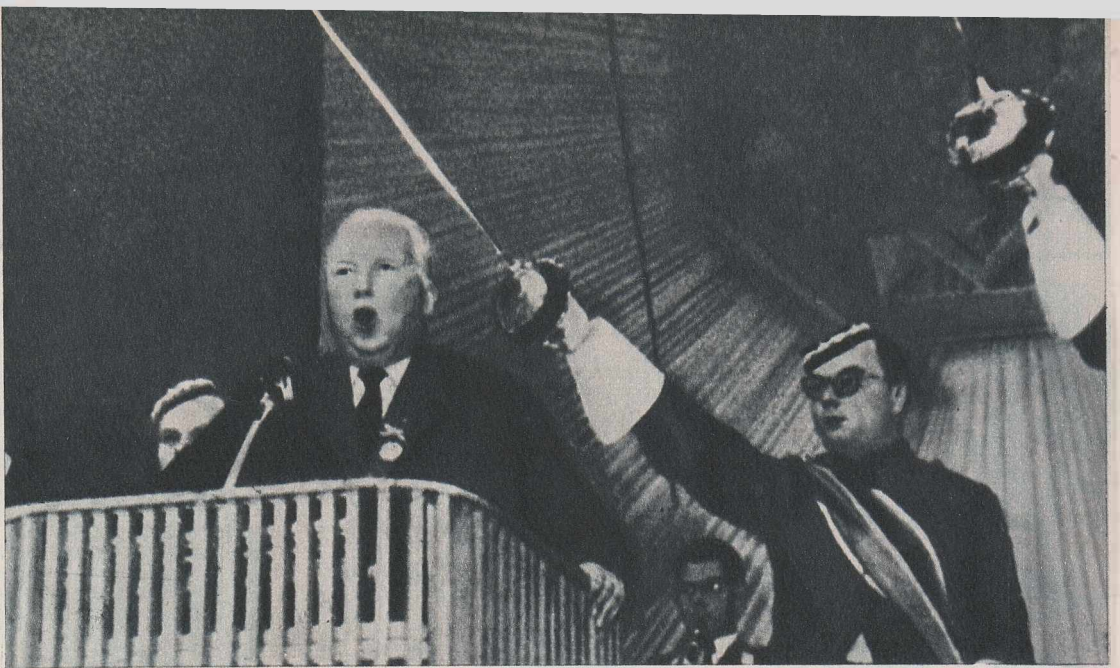
Ascult și îmi plimb privirea asupra celor din jur. La masa prezidiului. Îi văd pe cei șapte membri așa cum sînt acum și parcă îi văd cum au fost acum 16, 17 sau 18 ani. Unii lor albaștri — adevărat „albastru de cer” — care acum sticlesc reci și cruzi, și au răcit atunci cel mai mare dezastru militar pe care l-a înregistrat vreodată Germania.

Curțile acestea orgolioase, care acum arisesc fraze despre „glorie” și „victorie”, au răcnit atunci cu desperare comenzi etragere din fața irezistibilelor atacuri Armatei Sovietice. Trupurile acestea, atât de țepene, au dîrdîit atunci de dur și de dur, dar mai ales de spaimă, la porțile infernului. Mîinile acestea, care arată atât imperios spre răsărit, au semnat și umile capitulări în fața generalilor sovietici.

Într-un din prezidii vorbesc, cei din rândurile din față cărește aliniată îi ascultă și strigă „Hoch” și „Heil”. Iar toate acestea se întîmplă în timpul de vest. Acolo unde, în acel început de mai 1945, nu existau sectoare americane, franceze și franceze, nu exista decît o singură putere învingătoare — cea sovietică — și o armată armată înfrîntă — cea căreia îi învinsese membrii acestei adunări.

Mă îndepărtez încet, pe aleea învăluită de umbra densă a înșelării. Din spate, amplificatoarele mă urmăresc cu lătratul „Germania... drumul spre Răsărit... ia...”

Într-un timp — îmi spun — cum nu se înecă domnia atunci cînd pronunță cuvîntul „istorie”. Istoria și-a dat doar multă osteneală și le-a oferit o lecție de neuitat.

Fețe grase de oameni bine hrăniți, bărbii duble, cocarde, săbii scoase războinic din teacă... O altă punere în scenă a aceleiași piese revanșiste. În rolul principal: H.C. Seebom, ministrul Transporturilor din R.F.G. Transporturile care îl preocupă cel mai mult sînt cele ale cărnii de tun, în direcția Est.

Micul comentariu

Homo homini...

de Florica ȘELMARU

Un adevărat val publicitar pe tema „cum să supraviețuim unui război atomic” s-a revărsat în ultima vreme în paginile marilor reviste americane — și de acolo în paginile a numeroase publicații similare occidentale-europene. Articole și reportaje, însoțite de titluri și subtitluri frapante, presărate din abundență cu fotografii și schițe, popularizează ideea așa-ziselor „adăposturi anti-atomice” familiale, construite pe cont propriu, și invită pe cititor să-și asigure fără întârziere un asemenea refugiu. Pentru binele lui și al celor apropiați, firește...

Pentru binele lui și al celor apropiați... Specialiștii onestii obișnuiesc să spună că, în condițiile tehnicii militare contemporane, „adăposturile anti-atomice” sînt bune numai atîta vreme cît nu este nevoie de ele — dar că, față de explozia unui proiectil nuclear, nu există nici o îndoielă în ceea ce privește ineficiența lor. Pentru binele lui și al celor apropiați... Specialiștii onestii obișnuiesc să spună că, în condițiile tehnicii militare contemporane, „adăposturile anti-atomice” sînt bune numai atîta vreme cît nu este nevoie de ele — dar că, față de explozia unui proiectil nuclear, nu există nici o îndoielă în ceea ce privește ineficiența lor. Pentru binele lui și al celor apropiați... Specialiștii onestii obișnuiesc să spună că, în condițiile tehnicii militare contemporane, „adăposturile anti-atomice” sînt bune numai atîta vreme cît nu este nevoie de ele — dar că, față de explozia unui proiectil nuclear, nu există nici o îndoielă în ceea ce privește ineficiența lor. Pentru binele lui și al celor apropiați... Specialiștii onestii obișnuiesc să spună că, în condițiile tehnicii militare contemporane, „adăposturile anti-atomice” sînt bune numai atîta vreme cît nu este nevoie de ele — dar că, față de explozia unui proiectil nuclear, nu există nici o îndoielă în ceea ce privește ineficiența lor.

Fac abstracție acum de ineficiența protecției pe care o oferă aceste pretinse „adăposturi anti-atomice”, de înșelătorie pe care construirea lor o reprezintă, de interesele financiare și politice care manevrează din culise această campanie. Mai cutremurător decît toate mi se pare faptul că oameni care pînă mai ieri mergeau împreună la meci sau își împrumutau peste gard foarfeca de tuns tufșurile din grădina se arată acum gata să se întrecă în pragul biroului „anti-atomic”. Și că nimeni în jur nu se alarmează: nici negustorul care le vinde armele (ei de altfel își sporește devalorul), nici ziaristul care consemnează fenomenul, nici autoritățile care nu e posibil să-l ignoreze. Dar, ce vreți? Proprietarii de „adăposturi” care se înarmează împotriva vecinilor o fac sub semnul și în numele sacrosanctei proprietăți private — totul este deci în ordinea lucrurilor.

În aceeași ordine a lucrurilor care anul trecut, cînd „cei patru din Pacific”, după extraordinara lor odisee de 49 de zile, au ajuns în S.U.A., a însoțit unui ziarist american următoarele cuvinte:

— Știu că în asemenea situație îți poți pierde chipul omnesc, îți poți leși din minți, poți deveni o fiară. Au fost desigur între dv. certuri, poate chiar încălțări, pentru ultima bucătică de piine, pentru ultima gură de apă?

— De-a lungul celor 49 de zile, a povestit liniștit sergentul Ziganșin, membrii echipajului nu și-au spus unul altuia nici o vorbă grea. Cînd apă potabilă a ajuns pe terminate, fiecare primea ote o jumătate de cană pe zi. Nimeni, niciodată, nu a luat nici o înghitură în plus. Numai cînd am sărbătorit aniversarea lui Anatoli Kriuciovski, noi i-am oferit o porție dublă de apă — dar el a refuzat.

— Dar ce fel de oameni sînteți? — a exclamat cineva.

Unul din „cei patru” a răspuns simplu:

— Obișnuim. Sovieticii. Și pentru că unii dintre cei de față tot nu înțelegeau, le-a explicat că partidul comunist și întreaga orînduire sovietică i-au educat în spiritul prieteniei. Proclamînd în documentele sale că omul trebuie să fie omului „tovarăș, prieten și frate”, al XXII-lea Congres al P.C.U.S. duce mai departe opera al cărei rod este prezența luminoasă a omului sovietic în lumea contemporană.

Între timp, Mr. Smith sau Mr. Jones cumpără arme, hotărîți să nu împartă cu nimeni merindele lor, apa lor. Nu poate exista acuzare mai infamantă pentru o orînduire decît aceea de a face ca omul să se devină, față de semenul și fratele său, fiară.

FLACĂRA

Revistă social-politică și literar-artistică

REDACȚIA: București, Piața Școlii. Căsuța poștală 3507, of. 33. Tel. 17.60.10, int. 1744.

Prezentarea grafică: Viad MUȘĂTESCU.

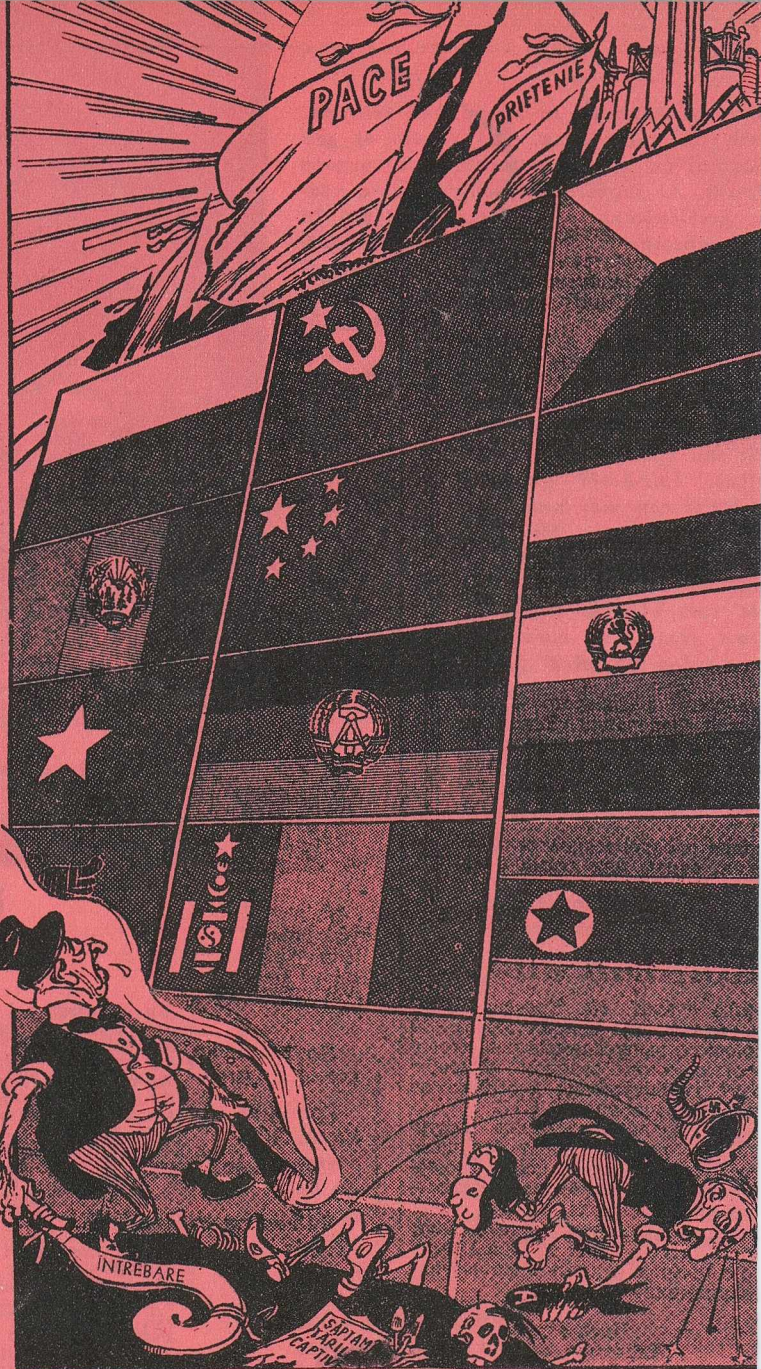
Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

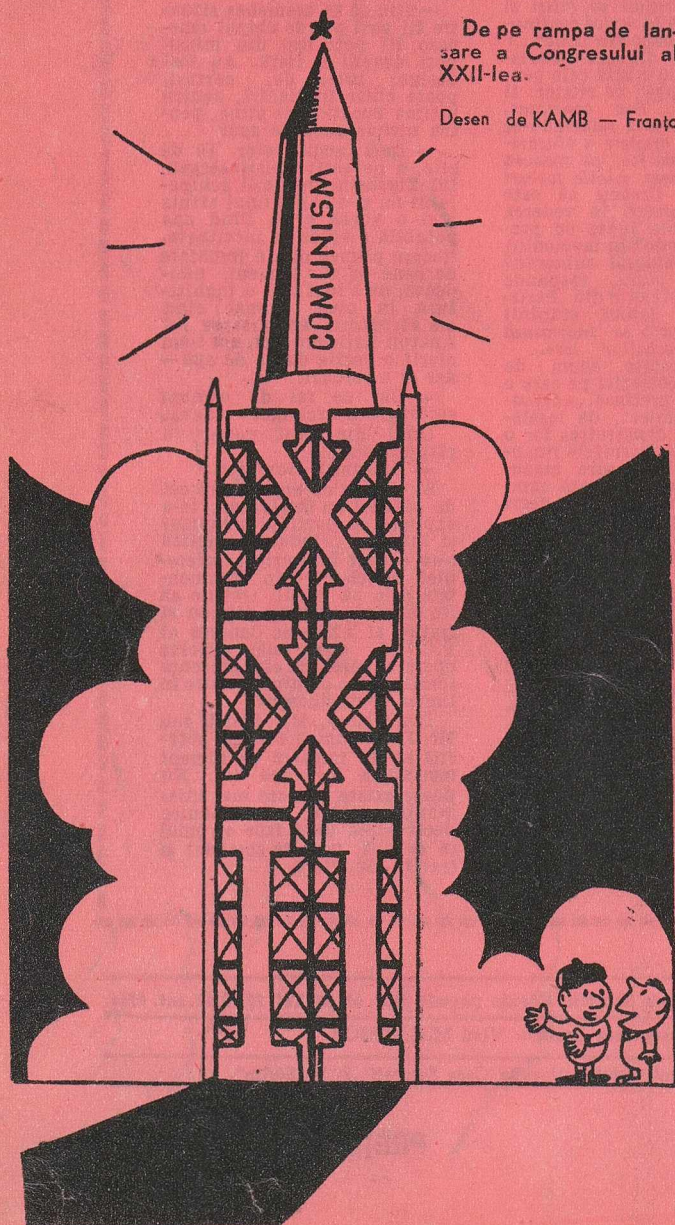
— Dar tu încotro vrei să ne firăști?

Desen de R. VERDINI — Italia

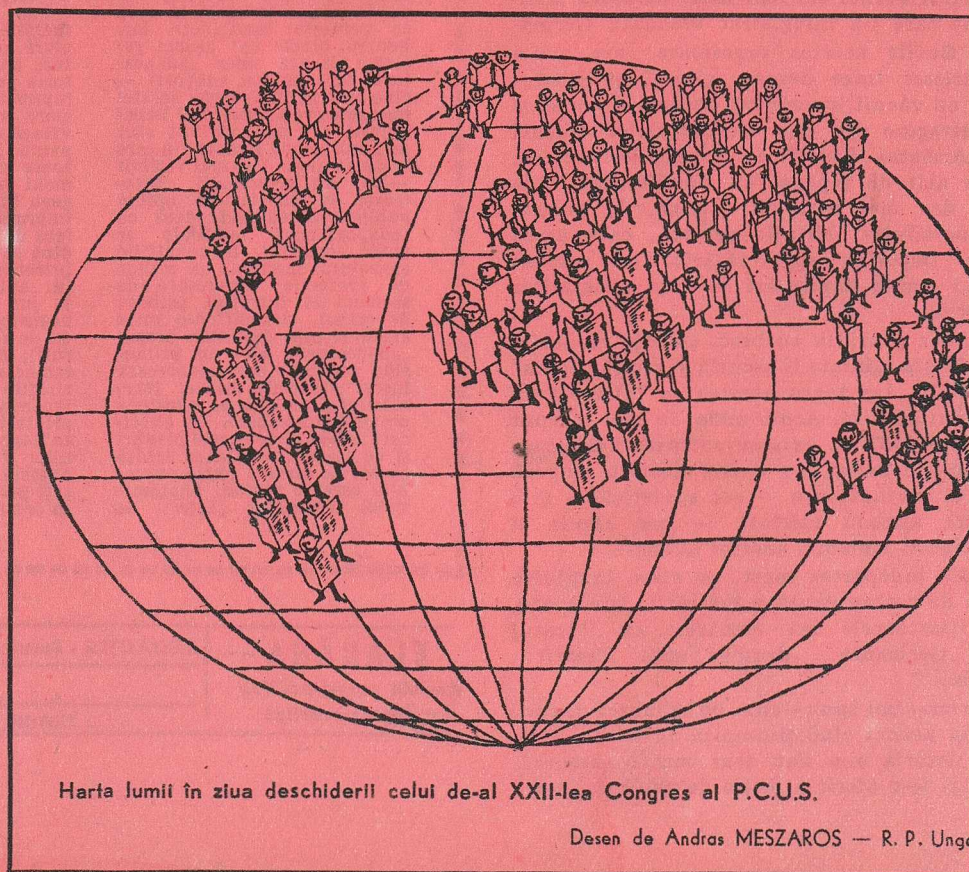
Fortăreața inexpugnabilă.

Desen de VI. DOBROVOLSKI și I. IV.
(Din „P

De pe rampa de lansare a Congresului al XXII-lea.

Desen de KAMB — Franța

Harta lumii în ziua deschiderii celui de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S.

Desen de Andras MESZAROS — R. P. Ungar